

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

WWW.DDDLNF.COM

Šajā numurā lasiet!

LATVIJĀ JĀBŪT LATVIEŠU KĀRTĪBAI!

Latvijas Nacionālās frontes
priekšsēdētāja Aivara Gardas komentārs

→ 2. lpp.

PAR KO VIENOTIES AR SC?

→ 4. lpp.

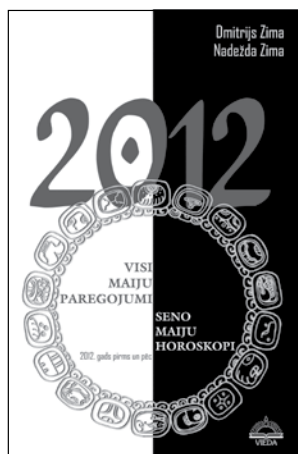
GAIDIS BĒRZIŅŠ: “TĀPĒC JAU MĒS ESAM NATO BIEDRI”

→ 5. lpp.

LASĪTĀJU VIEDOKLIS PAR REFERENDUMU

→ 7. lpp.

AKTUĀLA GRĀMATA!

Dmitrijs Zima
Nadežda Zima
2012.gads.
Visi maiju pareģojumi.
Seno maiju horoskopi.
Pirms un pēc

Ar neziņu gaidītais 2012. gads ir sācies. Kāds tas būs? Ko tas katram no mums un visiem kopā nesīs? Atbildes varat meklēt apgādā “Vieda” izdotajā grāmatā “2012.gads. Visi maiju pareģojumi. Seno maiju horoskopi. Pirms un pēc.”

Apgādā “Vieda” izdotā D. un N. Zimu grāmata par seno maiju pareģojumiem saistībā ar 2012.gadu un īpašajiem maiju horoskopiem, kas balstīti uz Zemes un Dabas ritmiem nevis zvaigžņu stāvokli.

Grāmata atklāti seno maiju civilizācijas galvenie noslēpumi, tiek skaidrota svētā kalendāra uzbūve, uzsverot, ka tā pamatā ir nevis zvaigžņu kustība, bet Zemes dzīvības ritmi. Neviens cits kalendārs, kāds vien ir pasaulē, neizraisa tik daudz jautājumu kā maiju kalendārs. Tas zināms kopš neatminamiem laikiem un vienmēr ir līcis pabrīnītīties gan par fantastisko precizitāti, gan miklainību.

Mums ir lemts dzīvot interesantā laikā, kad tūlīt pat jābeidzas kārtējam laikmetam. Nē, maiju teksti neparedz pasaules galu 2012.gadā! Pēc seno indiāņu priekšstatiem, aizejošais laikmets ir gara nakts, kas beigsies ar Zemes pamošanos. Indiāņu priesteri to salīdzina nevis ar katastrofu, bet gan ar jaundzimušā nākšanu pasaulē. Citiem vārdiem, ja ticam maiju pareģojumiem, tuvākajā laikā mūs visus gaida tādi brīnumaini notikumi, kādus pat grūti iedomāties.

Šī grāmata ir veltīta seno maiju kalendāra miklām un noslēpumiem. Grāmatas pielikumā atradīsiet ērtas kalendāras tabulas, kas ļauj ātri noteikt savai piedzimšanai atbilstošo maiju zīmi un uzzināt savu maiju horoskopu un tā skaidrojumu. Interesanti, ka daudzi cilvēki, kas izlasījuši šo grāmatu un uzzinājuši savu maiju horoskopu, ir pārsteigti par tā precizitāti un miklāno dvēseles nostūru atklāšanu.

**Grāmata vēl iespējams iegādāties
grāmatu veikalos.
NENOKĀVĒJIET!**

LATVIEŠU VALODU GLĀBS DEKOLONIZĀCIJA

Laikraksta “DDD” veidotājus iepriecināja tikšanās ar valodnieku **Jāni Kušķi**. Mūsu lasītāji droši vien atceras, ka Jānis Kušķis, kurš toreiz vēl strādāja Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultātē (Baltu valodu katedrā), veica lingvistisko ekspertīzi krimināllietā, kurā Aivars Garda un Līga Muzikante par rakstiem laikrakstā “DDD” tika apvainoti nacionālā naida kurināšanā. Jānis Kušķis izsmeloši un pamatoti izskaidroja, ka vārdu “okupants” un “žīds” lietojums nekādā gadījumā nav nacionālā naida kurināšana un nevar būt par pamatu laikraksta “DDD” veidotāju tiesāšanai.

Šobrīd pieredzes bagātais latviešu valodnieks Jānis Kušķis vairs nestrādā Latvijas Universitātē, taču turpina aktīvi darboties, lasot lekcijas par latviešu valodu visā Latvijā.

Laikraksta “DDD” veidotājus Jānis Kušķis apciemoja tādēļ, ka viņu ļoti ieinteresēja Joga Ramačarakas grāmata “Jēzus Kristus nezināmā dzīve”, par kuru informācija bija publicēta pagājušā gada laikraksta pēdējā numurā. Viņš iegādājās trīs grāmatas eksemplārus, jo vēlas to dāvēt arī saviem draugiem. Lai Jāņa Kušķa rīcība ir piemērs ikvienam mūsu lasītājam – jautājiet šo un arī citas apgāda “Vieda” izdotās grāmatas grāmatnīcās, tā jūs atbalstīs arī “DDD” darbību!

Saruna ar valodnieku **Jāni Kušķi**

VALDĪBAS STULBUMS IZNĪCINA TAUTU

DDD: Vai esat pamanījis, ka, pateicoties Lindermana un citu okupantu aktivitātēm, no cilvēku acīm nokrīt rozā brilles, un viņi sāk saskatīt īstenību?

Jānis Kušķis: Iespējams, ka tā ir. Bet par to, kas no šīs Lindermana aktivitātes un pretaktivitātes iznāks, es ļoti baidos.

DDD: Kādēļ baidāties?
J.K.: Tādēļ, ka, iespējams, Lindermanam ir lielāks nodoms nekā tiem,

kas viņu apkaro. Lindermans noteikti visu šo kampaniju par referendumu atcelšanu kaut kādā veidā izmantos – viņš ir viltīgs radījums. Redzēsim, kas tiks lemts: referendumu atcels vai ne.

DDD: Bet jūs taču piekrītat, ka jau sen vajadzēja apturēt šīs Lindermana aktivitātes?

J.K.: Jā, protams, nevajadzēja vispār ielaisties uz tādu referendumu. Kļūda, ka pieļāva šādu lietu.

Aivars Garda: Kā jums šķiet, vai vara ir tik stabla, vienkārši nesaprata, ka tas ir antikonstitucionāli, vai

Izmantojot izdevību, aicinājām Jāni Kušķi uz nelielu sarunu par pēdējā laika aktualitātēm un, protams, latviešu valodu. Saruna notika vēl pirms Satversmes tiesas lēmuma par to, ka referendumam 18.februārī jānotiek.

“Nav tiesa, ka krievu valodas ietekme pie mums samazinās – tā pastiprinās ar katru gadu.”

arī negribēja cīnīties pret to?

J.K.: To ir grūti pateikt – var būt gan vienādi, gan otrādi. Iespējams, ka bija arī stabla...

DDD: Tagad okupanti vāc parakstus arī par to, lai visiem nepilsoņiem dotu pilsonību. Ja nonāks līdz referendumam, vajadzēs krietni mazāk balsu – tikai pusi no iepriekšējās vēlē-

šanās piedalījušos skaita, kas saka “par”.

J.K.: Dzirdēju pa radio, ka poļu kopiena aicināšot nekādā ziņā nepiedalīties tādā parakstu vākšanā. Viņi atbalsta latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu Latvijā. Man liekas, ka būs arī citi, kuri piekritis poļiem, – ir taču kādam arī galva uz pleciem.

Turpinājums 4. lpp.

VAI JAUNĀ NEPLP IZSVĒPĒS CENZORUS?

Februāra sākumā Saeima balsos par jauno Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes (NEPLP) sastāvu. Notikušas garas diskusijas, kandidātu vērtēšana un sijāšana – no 41 palikuši 15 pretendenti uz piecām Padomes vietām. Liekas, pavisam pašsaprotami, ka šiem pieciem būtu jābūt tādiem, kuri ir spējīgi cīnīties pret cenzūru, “izsvēpēt” visādus *sikšņus*, nodrošinot latviešu tautas un Latvijas valsts interesēm atbilstošu elektronisko plašsaziņas līdzekļu darbību, tostarp arī Padomes faktiski pārvaldīto sabiedrisko mediju (Latvijas Radio un Latvijas Televīzijas) darbību. Tomēr, vai ievēlē-

tajiem Padomes locekļiem būs krampis un vēlēšanās aizstāvēt latviešu tautu, nevis okupantus?

Līdz šim Padome nav rūpējusies par Satversmei atbilstošu kārtību Latvijas Radio un Televīzijā. Tā vien liekas, ka ap šo locekļu prātiem snākstās kāda “spalvaina roka”, spiežot viņus iet pretlatviskā virzienā. Par to liek aizdomāties, piemēram, nesena Padomes balsojums – 16.janvārī pašreizējā NEPLP, neskatoties uz “DDD” iebildumiem, vienbalsīgi(!) Latvijas Radio ģenerāldirektora amatā apstiprināja bēdīgi slaveno **Jāni Siksnī** – cilvēku, kurš pavisam atklāti un

bez kautrēšanās spēj pārkāpt Satversmes 100.pant. Tagad uz jauno NEPLP sastāvu kandidē arī divi no šiem Jāņa Sikšņa vēlētajiem – pašreizējie Padomes locekļi: Dace Buceniece un Sergejs Kārtis. Šajā sakarā jāatgādina, ka pagājušā gada pēdējā “DDD” numurā bija pub-

licēts iesniegums Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijas priekšsēdētājam **Inārai Mūrniecei**, kurā aprakstīts, kā Jānis Siksnis, būdams Latvijas Radio prokūrists, īsi pirms Ziemassvētkiem nodarbojas ar vārda brīvības ierobežošanu.

Turpinājums 3. lpp.

MASVEIDA PRĀTĀ JUKŠANA

A.V.Gremze

Ir dzirdēts teiciens, ka katram, kurš nojūdzas no prāta, tas izpaužas savādākā veidā. Bet nu tik tiesām! Par fotomodeles krūšturiem vai bikini ir gatavi maksāt tūkstošus. Par Maikla Džeksona dažādām grabažām – pat miljonus. Gleznas, kur uz audekla nejauši izgāzušies krāsu podi, skrien skatīties modernās mākslas “lietpratēji”. Šo divainību uzskaiti varētu turpināt vēl un vēl, un to daudzveidība pieaug apgriezti proporcionāli veselajam saprātam, kādu to iedomājās vēl nesenā pagātnē.

Ja jau miljoniem fanu uzmanību ir piesaistījis tāds ekscentriskais “dīvainis” kā M.Džeksons, tad Ziemeļkorejas masu histērija, kas saistīta ar viņu vadoņa nāvi, var palikt nepamanīta, ja nu vienīgi ierakstīta Ginesa rekordu grāmatā.

Principā visām šīm izpausmēm ir viena un tā pati bāze, proti, masu psihoze, kur smadzenēm maz vietas. Atsevišķam indivīdam vienam pašam nekad nebūtu bijis pa spēkam ne uzcelt Ēģiptes piramīdas, ne Eifeļa torni – par to nevienam nevarētu būt šaubu. Cilvēki visos laikos kaut ko tādu ir spējuši veikt ar plašiem sabiedrības spēkiem, senāk ar ver-

Un nu tik tā – pedāli grīdā, pat, ja tas ir buldozers! Kam tāds novecojies verķis kā bremzes – ierobežo tikai cilvēku tiesības. Gan parādās kāda sika, vāja balstiņa: “Ei, veči, tur priekšā ir gudrona diķis!” Jā, no jums visiem var palikt pāri tikai plīks skelets – nepaliks pat vairs neviena, kas to ieliktu skapī...

Nu, bet ko tu vari padarīt – arī tādā virzienā var nostrādāt masu iniciatīva, kas visu, ko citi gādājuši, noēd kā siseņu mākoņi. Taču lai tik pamēģina kāds kaut ko aizrādīt – visiem vienādas tiesības, un punkts! Turklāt tik vienkārši un patikami ir sadzirdēt vārdu *tiesības* un nesadzirdēt disonējošu vārdu *pienākums*. Man tik ļoti gribētos paplašināt, bet tas varētu radīt dziļu neapmierinātību tajās aprindās, kam skats pavērsts Austrumu virzienā, un man noteikti tiktu pārmests, ka cenšos sanaidot savā starpā tos, kas nekad ne acu galā nav cienījuši latviešu tautu un tās valodu, ar pašaieliedzīgajiem mūsu dārgās Dzimtenes patriotiem, kas nesenajā Ziemassvētku noskaņojumā it kā neiederas, lai gan tieši Ziemassvētkos mūsu tautai ir nācijas vairakkārt izcīnīt visaiņainākās Brīvības cīņas.

“Gan parādās kāda sika, vāja balstiņa: “Ei, veči, tur priekšā ir gudrona diķis!” Jā, no jums visiem var palikt pāri tikai plīks skelets – nepaliks pat vairs neviena, kas to ieliktu skapī...”

ga darbiem un piespiedu līdzekļiem, vēlākos laikos jau arī ar attīstīta, vispusīga intelekta pievienoto vērtību. Tā ir milzu vērtība, kuru apbrīno vēl mūsdienās. Taču to pašu nevar teikt par daudz ko citu, ko mums šodien pasniedz cilvēces attīstītais prāts.

Cilvēces attīstībai turpinoties, palielinās ražošanas līdzekļu efektivitāte, kas daudzējādā ziņā atbrīvo tos no kaloriju daudzuma, kāds iepriekšējos periodos ir bijis nepieciešams kāda darba veikšanai. Līdz ar to daudz vietas tiek atvēlēts brīvajam laikam, kura racionāla izmantošana ir kļuvusi par visa sasniegtā progresā negatīvo, bremzējošo elementu. Manīgākajiem slāņiem tas, kas citiem ir pieejams tikai lielos svētkos, kļūst par ikdienu.

Tad, kad viss ir izbaudīts un apnicis kā baltā nāve, rodas nepieciešamība par katru cenu atrast ko jaunu – vēl nebijušu. Vispirms tās ir narkotikas, un tad jau ceļš valā uz visu pret dabisko – kā homoseksualisms, pedofilija, visāda veida ākstīšanās un pārspīlējumi – tikai ne uz to, kas prasa piepūli un sabiedrībai var dot praktisku vai intelektuālu labumu.

Pašreizējās sabiedrības lielākajai daļai nav pa prātam sarežģīt savu dzīvi, un vēl jo vairāk, ja atrodas tādi, kas visu pasaka priekšā, ko darīt. Nav svarīgi, vai tas nes kādu labumu; galvenais, ka viss ir tik vienkārši, it sevišķi, ja visu izdara kāds cits tavā vietā. Jā, gadās tā, ka viss nogājis greizi, un attopies tad, kad savu valsti vairs nepazīsti, bet tad vieglāk to pamest – svešumam arī piemīt intriģējoša īpašība: būt nepazīstamam.

Mēs daudz ko varam uzticēt veļas vai trauku mazgājamai mašīnai, bet gaidīt, ka tiks izgudrota tāda mašīna, kas par mūsu neatkarību un brīvību cīnīsies mūsu vietā, pagaidām būtu velti. Tie spēki, kuri cenšas Latvijas valsti iznīcināt, bezkaunīgi izmanto varas iestāžu aizkustinoši labvēlīgo attieksmi pret visiem (sadistiska rakstura) kaitniekiem.

Jaungada runās daudzi baznīcnieki aicināja vispirms rūpīgi ieskatīties pašam sevī un no sevis vairāk dot citam. To “citu” es gribētu vispirms attiecināt uz Latvijas valsti un neaizmirst, ka visaugstākā vērtība ir mūsu tauta. Bez tās arī Latvijas valstij nav vairs nekādas jēgas.

LATVIJĀ JĀBŪT LATVIEŠU KĀRTĪBAI!

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja Aivara Gardas komentārs

DDD: *Satversmes tiesa ir pieņēmusi lēmumu, ka referendumam par krievu kā otro valsts valodu ir jānotiek. Kā jūs vērtējat šādu tiesas nolēmumu un kā cilvēkiem rīkoties 18.februārī?*

Aivars Garda:

No tādas Satversmes tiesas, kura varēja atdot Abreni (pateikt, ka tā nav mūsu teritorija) nevarēja gaidīt patriotisku rīcību. Šajā gadījumā, cienījamie lasītāji, atkal mēs redzam, ka tiesas, politiķi pirmajā vietā liek nevis tautas intereses, bet uztraucas, ko teiks Eiropas Savienība: ir referendums konstitucionāls vai nav. Skaidrs, ka no latviešu tautas viedokļa nav konstitucionāls – nav ko kasīt ar labo roku kreiso ausi, ar ko nodarbojas Satversmes tiesa! Šāda pieeja pašos pamatos ir aplama.

Sābrīža situācija atgādina laikus, kad bijām Padomju Savienībā. Toreiz mūsu iekšējo likumdošanu pakļāva Padomju Savienības likumdošanai – tā tad Padomju Savienības likumi bija augstāki par LPSR likumiem. Ja mēs skatīsimies uz šo situāciju šādi, kā Satversmes tiesa skatās, tad mūsu tautai būs beigas.

Kas attiecas uz pašu referendumu, uz iešanu vai neiešanu, jāteic, ka mūsu politiķi – Valsts prezidents, Ministru prezidents, Saeimas priekšsēdētāja – varēja iepriekš kopīgi apsēsties un norunāt, uz ko viņi aicinās tautu. Šobrīd viens paziņo, ka neies; citi – ka noteikti jāiet. Ja tā nav apzināta tautas šķelšana, tad tā ir muļķība vislielākajā mērā, būtībā iedomīgums pēc principa “tikai es esmu tas pareizais”. Kāpēc prezidentam, kuram nav nekādas autoritātes tautā, kura vārdam nav nekādas nozīmes, jānāk klajā ar paziņojumu, kas ir pilnīgi pretējs gandrīz visiem politiķiem? Pat Satversmes tiesas priekšsēdētājs Kūtris paziņoja, ka iešot uz referendumu. Tādā gadījumā cik gan stulbi sevi ir nostādījis Valsts prezidents! Labi, tā ir viņa darišana – ja viņš grib būt stulbs, tad kurš gan var to aizliegt. Bet valsts vadītāji vēl vairāk sašķēļ tautu. Tauta gaida no viņiem kaut kādu vienotu aicinājumu. Taču viens saka – nav jēgas, tāpat tur nekā nebūs; otrs saka – jāiet. Līdz ar to nav īsti skaidrs, vai cilvēki piedalīsies, vai nepiedalīsies referendumā. Būtu viens aicinājums – iet vai neiet, tad būtu skaidrība.

DDD: *Kāda ir Latvijas Nacionālās frontes nostāja?*

A.G.: Ņemot vērā visu iepriekš sacīto, mūsu, Latvijas Nacionālās frontes, pozīcija acīmredzot būs tāda – nevienam neko neieteiksim, lai izlemj pašī!

Taisnība ir tiem, kas saprot, ka šis referendums neko neizlems. Tāpat ne tiks atrisināts jautājums:

ko darīt ar tiem okupantiem – gan ar naturalizētajiem, kuri parakstījušies par krievu valodu, gan ar nepilsoņiem? Mūsaprāt, pats galvenais jautājums ir šo okupantu izraidīšana.

Politikā ļoti nepareizi stāsta, ka latviešu valoda ir pēdējais bastions. Gribeņu iebilst, jo pirmais un pēdējais bastions, kura dēļ vispār tika dibināta Latvi-

tautai, kā kultūras pārstāvji. Jābalstās uz latviešiem – cita ceļa nav.

DDD: *Tikko apritēja barikāžu 21. gadadiena. Tiek vilktas paralēles starp laiku pirms 21 gada un šodien. Kā jūs vērtējat, vai šī cīņa par valodu, par latviešu tautu ir salīdzināma ar to, kad mēs stāvējām uz barikādēm? Kad mēs kā tauta bijām apdraudēti vairāk – toreiz vai tagad?*

“Ņemot vērā visu iepriekš sacīto, mūsu, Latvijas Nacionālās frontes, pozīcija acīmredzot būs tāda – nevienam neko neieteiksim, lai izlemj pašī!”

jas valsts, ir latviešu tauta, pēc tam tās valoda. Nebūs latviešu valodas nesēja – latviešu, kas gribēs runāt savā valodā –, nebūs nekā: ne valsts, ne valodas.

Iedomāsimies līdzību ar liviem. Pieņemsim, ka livu kopskaits ir aptuveni piecdesmit. Livu valodas stāvoklis neuzlabosies pat tad, ja visi latvieši iemācīsies livu valodu, bet neizskatīs to par savu dzimto, jo viņi taču nav livi. Šī valoda, protams, pastāvēs tāpat, kā medicīnā pastāv latīņu valoda, bet tā būs mirusi valoda, jo nav tautas, kas šo valodu nes.

Tā tad vispirms ir jādoma par latviešiem! Ja nebūtu tik draudošs stāvoklis kā tagad, tad par latviešiem varētu uzskatīt arī tos, kas pēc izcelsmes nav latvieši, bet kopj latviešu kultūru. Bet, tā kā stāvoklis tagad ir tāds, kāds ir, mums tomēr ir jābalstās uz etnisko izcelsmi, un tikai nedomājam var piebiedroties latviešu

A.G.: Vairāk mēs esam apdraudēti šodien, jo tad vēl bija cerība. Būtībā tagad arī mums ir cerība – cerība pastāv okupantu aizbraukšanā. Bet šo cerību valsts varas pārstāvji negrib izmantot. Taču cita ceļa nav – pie tā nonāks.

DDD: *Cilvēki ir uztraukušies, ka šobrīd situācija ir sliktāka nekā pirms divdesmit gadiem, bet nevienam neuzdrošinās pateikt, ka mums okupanti ir jādzen prom.*

A.G.: Tā ir liela nelaime. Un sliktāk tagad ir tāpēc, ka jau vairāk nekā 20 gadus mēs dzīvojam ar it kā neatkarīgas valsts apziņu. Taču neatkarīgā valstī mēs neesam spējuši ieviest savu, tas ir, latviešu kārtību. Latvijā jābūt latviešu kārtībai! Ikvienam žīdam, krievam un citas tautības pārstāvim tas ir jāatceras, ka **Latvijā ir latviešu kārtība**, un viss.

Sagatavoja Liene Apine

PROBLĒMAS VIENĪGAIS PAREIZAIS RISINĀJUMS

R.Ērglis

Mūsu avīze daudz raksta par krievvalodīgajiem kolonistiem, kas Latvijā iebrāukuši (nometināti) pēc Otrā pasaules kara. Pašlaik viņi aptver gandrīz pusi no Latvijas iedzīvotāju kopskaita (Rīgā ap 70%). Tajā pašā laikā pamatiedzīvotāju (latviešu) skaits Otrā pasaules kara un boļševiku izvērsto represiju rezultātā ir samazinājies uz pusi. Krievvalodīgo iedzīvotāju kontingents ne tikai uzspiež mums savu valodu, kultūru un dzīvesveidu, bet neapšaubāmi velk mūs atpakaļ atkarīgas teritorijas stāvoklī, ko varētu noformēt gan kā guberņu, gan kā kaut kādu butaforisku “republiku”.

Tiek izvīzītas dažnedažas pretenzijas, kuru realizācija faktiski nozīmētu okupācijas režīma atjaunošanu, tai skaitā tiek prasī-

ta divvalodība, kas faktiski nozīmētu vispārēju pāreju uz krievu valodu.

Var saprast krievvalodīgos: pret savu gribu viņi nonākuši “aiz robežām”. Daudzus no viņiem gan patriotiskas jūtas, gan dzīvesveids saista pie dzimtenes Krievijas, kur arī viņi vēlētos dzīvot...

Problēmu iespējams risināt:

a) iekļaujot Latviju atkal Krievijā – ar tādu vai citādu noformējumu;

b) dodot krievvalodīgajiem reālas iespējas pārcelties uz dzīvi dzimtenē Krievijā;

c) integrējot krievvalodīgos latviešu sabiedrībā.

Taču nopietni runājot, pēdējais variants, kuru tagad ar ārzemnieku atbalstu pastiprināti propagandē, faktiski nav reāls. Viņi drīzāk integrēs mūs,

latviešus, jo mēs taču lielākajās pilsētās esam minoritāte, pieraduši dzīvot krievu valstī, pieraduši pie krievu valodas. Savās attiecībās ar krievvalodīgajiem pārsvarā lietojam krievu valodu, kā vācu okupācijas laikā – vācu. Šāda veida integrācijai atbalstu sniegtu Krievija. Bet ko Eiropai nozīmētu mūsu mazās tautas dzīvības spēka (valodas un kultūras) zaudēšana? Vai tas atbilst Eiropas interesēm?

Savas nācijas un valsts saglabāšanas interesēs mums noteikti jānod priekšroka tikai “b” variantam – **krievvalodīgo repatriācijai uz Krieviju!** Šajā sakarā mēs nedrīkstam būt indiferenti. Zināmu daļu no mūsu budžeta vajadzētu veltīt tieši šīs problēmas atrisināšanai. Šim mērķim vajadzētu radīt attiecīgus dienestus

(organizācijas), kas veidotu sakarus ar attiecīgām iestādēm Krievijā. Repatriantiem uz izdevīgiem noteikumiem varētu piedāvāt nekustamos īpašumus Krievijas plašajās un mazapdzīvotajās teritorijās, arī, piemēram, Latvijas robežu tuvumā, Novgorodas un Staraja Rusas rajonā. Tas viņiem dotu drošu pamatu zem kājām jaunajā dzīves vietā.

Krievijas valdība un parlaments ar plašu vērību aicina savus tautiešus atgriezties dzimtenē, tādējādi atbalstot arī mūsu centienus. Šajā jautājumā mēs esam pilnīgi solidāri ar Krieviju – mūsu abu valstu intereses un centieni sakrīt. Repatrianti, starp kuriem ir daudz dažādu speciālistu, varētu dot pozitīvu stimulu Krievijas ekonomikā.

VAI JAUNĀ NEPLP IZSVĒPĒS CENZORUS?

Turpinājums no 1. lpp.

“DDD” vēlējas, lai Ināras Mūrnieces vadītā komisija noskaidro nākamās NEPLP locekļu kandidātu attieksmi pret šī skandaloza cenzora tieksmēm. Atbildot uz iesniegumu, Ināra Mūrniece uzaicināja “DDD” veidotājus uzdot jautājumus personīgi Padomes kandidātiem 11.janvārī, kad notika kandidātu uzskaites sēde.

11. janvāra pasākums bija vairāk nekā divu stundu garš, uz to ieradās gandrīz visi Padomes locekļu kandidāti, vairāki deputāti, preses un dažādu organizāciju pārstāvji. Klātesošo pulkā gozējās arī pats bēdīgi slavenais Jānis Siksnis. NEPLP locekļu kandidāti tika dažnedažādi iztaujāti par problēmām elektronisko plašsaziņas līdzekļu sfērā un to iespējamiem risinājumiem. Kaut arī Aivars Gardā, Liene Apine un Līga Muzikante bija sagatavojuši vairākus būtiskus, mūsu lasītājus interesējošus jautājumus, kas ietilpst Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes kompetencē, diemžēl tos nebija iespējas uzdot – pasākuma beidzamajās minūtēs Ināra Mūrniece vārdu deva tikai Līgai Muzikantei.

Lai lasītāji paši novērtē šo NEPLP locekļu kandidātu atbildes uz “DDD” uzdoto jautājumu un cenzūras problēmas ieskicējumu un secina, cik derīgs Padomes amatam ir katrs viņiem. Vēl tikai jāpiebilst, ka Jānis Siksnis vēl joprojām nav atbildējis laikrakstam “DDD” par savas rīcības motīviem...

“DDD” jautājums NEPLP locekļu kandidātiem

Līga Muzikante: Nereiti laikraksts “DDD”, kuru izdod Latvijas Nacionālā fronte – nevalstiska organizācija, saskaras ar cenzūras gadījumiem, īpaši sabiedriskajos medijos. Un tā – decembrī laikraksts “DDD” redakcija abonēšanas kampaņas ietvaros vēlējas publicēt jeb pārraidīt par maksu Latvijas Radio 1.programmā šādu reklāmas sludinājumu, ieklausieties: **“Ko darīt ar tiem, kas parakstījušies par krievu valodu? Par to lasiet laikrakstā “DDD” jeb “Deokupācija. Dekolonizācija. Deboļševizācija”. Nenokavējiet – līdz Ziemassvētkiem “DDD” uz gadu abonējiet tikai par 9 latiem!”** Šis sludinājuma teksts, tāpat kā citu mediju reklāmu teksti, atspoguļo laikraksta tematiku. Teksts un raidlaiks tika saskaņots ar Latvijas Radio Reklāmas pakalpojumu daļu, taču noteiktajā laikā tas neizskanēja. Latvijas Radio prokūrists **Jānis Siksnis** telefonsarunā apliecināja, ka pats personiski nav atļāvis pārraidīt

šādu “DDD” sludinājumu, jo tas, lūk, esot politisks. Nekādu citu argumentu nebija – tikai atbilde, lai viņu nespiež tagad atbildēt telefoniski, jo rakstiski atbildēšot. Atbilde nav saņemta vēl aizvien! **Kāda ir katra Padomes kandidāta attieksme pret šādu cenzūras gadījumu? Kā katrs kandidāts varētu risināt šādu jautājumu, un vai šāds cilvēks, kurš ir tendēts uz cenzūru, ir tiesīgs ieņemt Latvijas Radio ģenerāldirektora amatu?”**

Kandidātu atbildes

Ainārs Dimants:

Šeit ir, protams, jākonsultējas ar juristiem, bet principā ļoti centrāls jautājums ir cilvēka cieņa. Un, ja mēs formulējam šādā veidā: ko darīt ar jums, piemēram, – es nedomāju, ka tas būtu šīs cilvēka cieņas ietvaros.

Dainis Mjartāns:

Es principā esmu kategoriski pret cenzūru šinī gadījumā. Grūti pateikt, kāpēc laikraksts izvēlējies tieši šādu optimālo variantu, kā piesaistīt lasītāju.

Sergejs Kārītis:

Saskaņā ar likumu, ar Satversmi – sāksim ar to, ka, pirmkārt, cenzūra ir aizliegta. Šinī gadījumā, lai izvērtētu, ir jāuzklausa abas ieinteresētās puses

un iesniegtie dokumenti, un tad es kā jurists varēšu izvērtēt kaut ko, nevis tā...

Rolands Tjarve:

Redziet te ir problēma – sabiedriskie mediji strādā reklāmas tirgū. Par reklāmas saturu pilnībā atbild reklāmas iesniedzējs, nevienam nav nekādu tiesību šo reklāmas saturu grozīt.

Gints Grūbe:

Ir teorija, ka vēlēšanu kampaņa sākas nākamajā dienā pēc vēlēšanām. Šeit iezīmējas nesakārtotība, neskaidrības ar politisko reklāmu tajā periodā, kad nav konkrētu vēlēšanu un konkrētas kampaņas. Līdz ar to šis jautājums ir – Jānis Siksnis, reaģējot šādā veidā, ir gājis pa priekšu reālajai likumdošanai, kāda šobrīd ir. Un šie jautājumi būtu... cik es zinu viņi arī ir ierakstīti Elektronisko plašsaziņas attīstības koncepcijā ar šo brīdi, jaunajā, par to, kā būtu jāpilnveido politiskās reklāmas definēšana un noteikšana tajā periodā, kas ir ārpus noteiktās vēlēšanu kampaņas.

Aija Duļevska:

Pirmkārt, es šo neuzskatu par politisku, bet par informatīvu reklāmu! Otrkārt, pieejai ir jābūt līdzvērtīgai attiecībā pret tiem sludinājumiem, kādi bija, aicinot parakstīties par referendumu pat pret valsts valodu. Treškārt, nav jāgaida koncepcija; ir pastāvošais Elektronisko

mediju likums, kurā ir konkrēta atbildība par saturu, reklāmas pieņēmēja atbildība, un kur ir konkrēti divi punkti – viens ir par naida kurināšanu utt. un otrs, ja [teksts] vērsts pret Latvijas nacionālajām vērtībām – precīzi es no galvas neatceros. Tādējādi šajā gadījumā es domāju, ka rīcība ir bijusi nepareiza.

Rita Našeniece:

Jā, es pilnīgi piekritu kolēģei. Tas ir atrunāts likumiski. Es sapratu no Grūbes kunga komentāra, ka jautājums bija par 24 stundu perioda pirms vēlēšanām vai referendumā?

Gints Grūbe: Nē, mums ir ļoti regulēts attiecībā uz priekšvēlēšanu periodu – reklāma...

Rita Našeniece: Jā, tā parasti ir regulēta. Konkrētajā gadījumā – es piekritu Duļevskas kundzei!

Māra Eglīte:

Es nepiekritu, ka Jānis Siksnis darbojas kā cenzors šajā gadījumā. Jo es domāju, ka katrs šāds gadījums ir jāizskata atsevišķi, mums ir bijuši arī citi šādi gadījumi. Un daļēji, ko jūs sacījāt, par saturu atbild iesniedzējs – jā, tas tā ir. Bet te ir jāskatās tiešām no likumdošanas viedokļa, kā tas ir pareizi. Es nepārzinu likumu varbūt šobrīd, tāpēc es neielaižos sīkākās diskusijās.

Aleksandrs Mirļins:

Arī man šķiet, ka šeit jautājums nav par cenzū-

ru, bet, piedodiet, par [nesadzirdams termins] atbildību par pieņemtu reklāmu.

Ivars Zviedris:

Šajā tekstā – es nezinu, varbūt slikti sadzirdēju – nekas traks nebija sludinājumā kā tādā! Protams, šādi šobrīd ir grūti izvērtēt, ko es darītu vai ko nedarītu. Bet, ja ir runa par šo tekstu, tad nu... Protams, ir ļoti slikti, ka nav šī atbilde sniegta vēl līdz šim brīdim, kad tiek vēl gaidīta un nekas vēl nav atbildēts, kāpēc neraidīja.

Andris Kēniņš:

Raidorganizācija ir arī atbildīga par to, ko viņa raida ēterā, arī par reklāmām. Un es šobrīd nevaru vērtēt Latvijas Radio konkrētos argumentus. Varbūt tur ir kaut kāda runa par cieņu, godu, nacionālā

naida kurināšanu, bet mēs varētu vērtēt Latvijas Radio atbildi, nevis šobrīd konkrēto situāciju.

Ilmārs Muuls:

Piekrītu Kēniņa kunga teiktajam, ka, lai izvērtētu, vai tā bija cenzūra vai kāds cits lēmums, ir tiešām jāzina arī Latvijas Radio viedoklis, un tikai tad var izvērtēt, kas tad tur īsti ir noticis.

Dace Buceniece:

Vēlreiz pa punktiem – tīri juridiski. Pirmkārt, saskaņā ar 100.pantu cenzūra ir aizliegta; reklāmas saturam, jebkuram, ir arī jāatbilst likuma normām. Vēl ir tādas lietas, ka katram medijam ir, vismaz vajadzētu būt, un Latvijas Radio tas ir, ētikas kodekss iekšējais. Un vēl, protams, Muzikantes kundzei ir tiesības saskaņā ar likumu saņemt atbildi ne vēlāk kā mēneša laikā.

VĒSTULE

PIEDOSIM?

Krusta kari, vardarbīga kristietības uzspiešana nolaupīja baltu ciltim visu, pat patieso vēsturi un iedzimtos Dieva dotos tikumus. Bet pēdējā gadu simteņu laupīšanas kari, kas nākuši pār latviešiem, ir noveduši pie totālas gara verdzības. Vēsture tiek kroplota no okupantu varām, tāpēc latvieši paši nezina, kas tad īsti viņi ir. Tikai pārcilvēciska griba un patiesa pagātnes izvērtēšana var atgriezt Latvijai un latviešiem patiesu brīvību un neatkarību.

Kristīgā baznīca un Latvijas valdība 20 gadus nav redzējuši, ka sabiedrība degradējas, jo to ietekmē pāterētāji no PSRS laikiem. Baznīca klusēja, valdība un ierēdniecība klusēja. J.Vanags nevērsās pret “žurkām”, okupantiem, kas sagrauž Latviju un latviešu tautu, bet nosoda šo “žurku” “medniekus” – latviešu nacionālistus. Neesmu dzirdējis, ka kāds luterāņu, katoļu, baptistu “sludinātājs” vērstos pie valsts varas ar prasību padzīt no Latvijas Ušakovu, Osipovu, Lindermanu un tamlīdzīgos, kuri rada nacionālu apdraudējumu. Bet tieši kristiešu pienākums ir šo “odžu dzimumu” izdzīt no Tempļa!

1939. gadā okupantu “žurkas” salida Latvijā un Baigajā gadā veica savu asiņaino darbu. Vēl nav panākta vēsturiskā taisnība un patiesība, bet “kristīgā baznīca” māca: “Piedosim un koposimies mūžīgi!”

Kā var piedot sadistiskiem varmākām par izvarošanām, par asiņaino rījību, ja viņi turpina savus varas darbus?!

Arnīs, Raiskumā

LATVIEŠU VALODU GLĀBS DEKOLONIZĀCIJA

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Jūs sacījāt, ka daudz braukājat pa Latvijas laukiem. Kā tur ir ar latviešiem – vai viņi saprot deokupācijas un dekolonizācijas nepieciešamību?

Jānis Kušķis: Kā kurā vietā, ļoti dažādi. Es brīnos, ka daudzviet nezina, ka iznāk avīze “DDD”. Es to parasti ņemu līdzī un viņiem izdalu.

DDD: Kādēļ, jūsūprāt, viņi nezina – tādēļ, ka viņus nekas neinteresē, vai tomēr kas cits?

J.K.: Šie cilvēki vienkārši nezina, ka ir šāda avīze.

DDD: Vai laukos dzīvojošiem latviešiem ir citādi apstākļi, vai viņi nesaprot, cik ļoti šobrīd ir apdraudēta latviešu tautas pastāvēšana?

“Mūsu tauta, manuprāt, visādā ziņā ir stipri degradējusies – gan valodas, ko es ļoti skaidri redzu, gan, protams, arī politiskā ziņā. Okupācijas sekas taču nav pārvarētas.”

J.K.: Varbūt, ka daži arī nesaprot, jo, kad lasa “DDD”, tad brīnās, ka agrāk neko tādu nav lasījuši. Es savukārt patiešām brīnos, ka daudzi nezina par “DDD”, par iespēju to abonēt!

Aivars Gardas: Tas, kurš grib, tomēr pamana “DDD”.

J.K.: Mūsu tauta, manuprāt, visādā ziņā ir stipri degradējusies – gan valodas, ko es ļoti skaidri redzu, gan, protams, arī politiskā ziņā. Okupācijas sekas taču nav pārvarētas.

DDD: Tikai tagad tās sāk aizvien vairāk izpausties.

J.K.: Jā, jo tālāk – jo trakāk.

DDD: Netaisnības augļi nobriest?

J.K.: Tieši tā. Šis referendums jau par to liecina.

KRIEVISKAIS UN ANGLISKAIS IR VIENLĪDZ DRAUDĪGS

DDD: Bet, ko jūs sakāt par tiem, kuri stāsta, ka nevajag vērsties pret šiem krievu valodā runājošajiem okupantiem, mums viņi te jāpatur, jo lielākas briesmas nesot angļu valoda? Kā jūs kā filologs uz to raugāties?

Jānis Kušķis: Angļu valodas briesmas arī pastiprinās – ar katru gadu vairāk. Abas divas ir vienlīdz lielas briesmas. Turklāt, nav tiesa, ka krievu valodas ietekme pie mums samazinās – tā pastiprinās ar katru gadu.

DDD: Kā to konstatēt?

J.K.: Valodā – visādas parādības. Piemēram, agrāk neviens neteica “vaina ir tajā”; agrāk teica “tur”, tagad saka “tajā”. Tas ir jauns, pēdējo divu trīs

gadu, krievu valodas atdarināšanas veids. Un šādi fakti rodas aizvien vairāk. Ne jau paši krievu valodas vārdi vainīgi – tos var lietot, bet runa ir par šiem krieviskajiem atdarinājumiem, kuru ir ļoti daudz.

Tāpat sāk parādīties arī angļiskie. Reizēm ir tā, ka krievu valoda ar angļu valodu saskan, bet mūsu valodā runā citādi. Nu tas viss nāk mums virsū no abām pusēm.

DDD: Pēdējā gada laikā žurnālisti ļoti bieži sākuši lietot vārdu “teju” – gan drīz katrā teikumā. Tas izklausās divaini.

J.K.: “Teju” ir mūsu pašu latviešu vārds, tikai vecmodīgs, bet to var lietot.

DDD: Taču atbaidošs

ir Vairas Viķes-Freibergas ieviestais vārdu savienojums “katrs viens”, kas radies kā tiešs tulkojums no angļu valodas.

J.K.: Jā, tieši tā, par to savā laikā esmu rakstījis. Vairai Viķei-Freibergai lieli “nopelni” ir tur, ka viņa sabojāja Valsts valodas likumu. Viņa taču atmeta atpakaļ to variantu, kas likumu būtu padarījis stingrāku. Viņa, Vaira Viķe-Freiberga, to pataisīja mikstāku! Pagājuši jau 10 gadi – visādi krievi un citu tautību uzņēmēji darbojas, bet latviski nerunā neviena vārda un neņem darbā latviešus, kuri krieviski neprot. Tas viss diemžēl ir Vairas Viķes-Freibergas nopelns.

DDD: Runājot par tiem, kuri tagad uzdodas par latviešu valodas aizstāvjiem, vai jūs redzat kādu citu veidu bez dekolonizācijas, lai saglabātu latviešu valodu? Vai, jūsūprāt, ir kāds cits veids? Kamēr krievu valoda šeit eksistē, cīņa par latviešu valodas saglabāšanu būs tikpat kā cīņa ar vējdzirnāvam.

J.K.: Kā tad citādi lai no tās krieviskās vides tiek valā? Ir tā, kā jūs sakāt, dekolonizācija ir vajadzīga – citas izejas nav. Ja pat tā saucamie krievvalodīgie visi iemācītos runāt latviski, no tā arī liela labuma nebūtu, jo viņi runā kļūdaini, un latvieši diemžēl atdarina šos krieviskos izteikumus nepareizā latviešu valodā.

VALODNIEKI JOPROJĀM AR PADOMISKU DOMĀŠANU

DDD: Retais valodnieks, aizstāvēt latviešu valodu, ir arī par dekolonizāciju.

Jānis Kušķis: Ziniet, lielākā daļa valodnieku ir tie paši, kuri darbojas arī padomju laikā, un viņi paši nav necik daudz pārkārtojušies.

DDD: Tāpat kā liela daļa vēsturnieku.

J.K.: Vēsturnieki, man liekas, pat ir vairāk pārkārtojušies – viņi vismaz daudz ko raksta un dara. Piemēram, Feldmanis brauc uz Maskavu, un komisija bāž krieviem acīs visādas dokumentus un faktus. Valodnieki to nedara.

DDD: Kas tad valodniekiem īsti interesē – tikai kaut kāda sausa valodas pētīšana?

J.K.: Apmēram, tā var teikt. Padomju laikā latviešu valodā iznāca divas lielas gramatikas grāmatas: Endzelīna gramatika (1951. gadā) un Akadēmiskā gramatika (1959. gadā). Tur ir rakstīts diezgan daudz kas tāds, par ko pat var pabrīnīties, ka padomju laikā to varēja publicēt. Šodien autori, kas rakstīja tur, tagad rīkojas pretēji šiem gramatikas likumiem.

Piemērs ir divskaņa “eu” lietošana. Viņi teic, ka divskaņa “eu” latviešu valodā neesot, bet šajās gramatikas grāmatās rakstīts, ka divskaņi “eu” latviešu valodā ir – minēti pat dažādi piemēri. Kad bija runa par Eiropas Savienības naudas vienības nosaukumu, vispareizāk būtu pieņemt lēmumu, ka latviešu valodā ir “eurs”, bet mums tagad ir “eiro”, kam pat daudzskaitļa formas nav. Angļiem ir daudzskaitlis – “euros”, bet mums nav. Igaunie ir “eur”, lietuvieši – “euras”, mums arī gramatikā “eu” ir paredzēts, bet nelauj to lietot...

DDD: Tad mēs runātu tieši tā, kā rakstīts, “euri”.

J.K.: Tieši tā. Mūsu valodnieki, piemēram, stāsta, ka Eiropas Savienība tagad palīdzēšot latviešiem tikt valā no krieviskuma, tādēļ jāsaaka “eiro”, nevis “eurs”. Bet ir gluži otrādi. Tādi, lūk, ir mūsu valodnieki.

DDD: Tātad latviešiem ir šis divskaņis “eu”? Vai to no latviešu valodas izņēma padomju laikos?

J.K.: Jā, 1946. gadā.

DDD: Tāpat kā vārdu “žids”?

J.K.: Vārdu “žids” izņēma jau 1940. gadā – izdeva pat īpašu ministrijas rīkojumu, ka žīda vietā būs ebrejs.

DDD: Jūs teicāt, ka valodnieki turpina padomju tradīcijas. Vai jums ir izskaidrojams, kāpēc? Izauzusi taču jaunā paaudze, kas vairs nav mācījusies padomju laikos.

J.K.: Galvenie noteicēji tomēr ir tie, kas auguši un iesākuši darboties padomju laikos. Viņi aizstāv katrs savu kanti un neparko negrib atzīties, ka padomju laikos viņi būtu izdarījuši ko sliktu. Tas pats ļoti daudz jūtams arī terminoloģijā.

LATVIEŠIEM JĀZINA, KĀ RĪKOTIES

DDD: Kušķa kungs, ko jūs kā valodnieks un cilvēks, kas ilgus gadus ir nacionāli darbojies un strādājis, gribētu novēlēt mūsu avīzes lasītājiem?

Jānis Kušķis: Novēlu, lai viņi lasa un arī uz priekšu abonē “DDD”, un lai dod arī citiem – tad latvieši gūs skaidrību, ko darīt!

Brīnos, kāpēc tas tā ir, ka vairums latviešu joprojām nelasa laikrakstu “DDD”. Saprastu vēl, ka Latgalē, kur pārsvarā dzīvo krievi, nezina, bet liekas jocīgi, ka tas pats man ir jādžird Liepājas pusē vai Valmieras apkārtnē.

DDD: Daļēji šādu situāciju varētu izskaidrot ar informācijas blokādi, ko izvērs pret laikrakstu “DDD”.

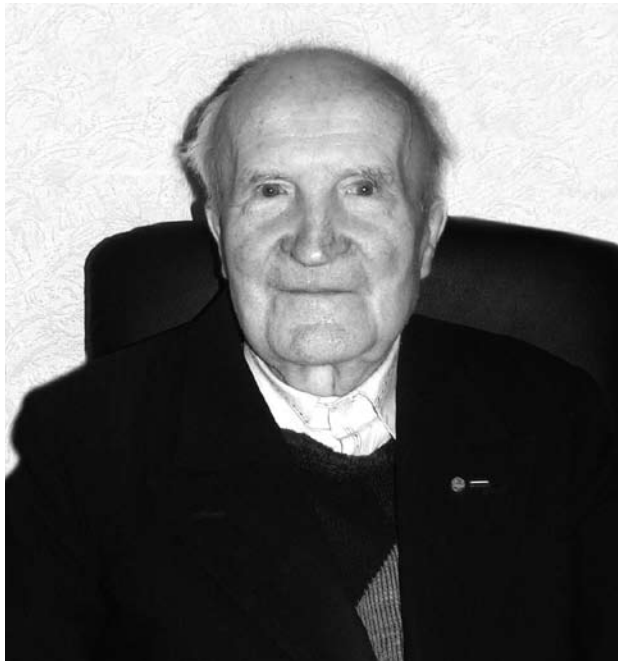
J.K.: Jā, jūs rakstījāt par Latvijas Radio izvērsto cenzūru pret jums. Kad man vēl bija raidījumi Latvijas Radio, arī tie tika cenzēti, reizēm iztaisot pat pretēji tam, ko biju rakstījis.

DDD: Varat minēt kādu piemēru, kas tieši tika cenzēts?

J.K.: Piemēram, es daudzos gadījumos norādīju, ka desmit sējumos izdotajā Latviešu literārās valodas vārdnīcā ir ievietoti daudzi krievu valodas atdarinājumi, kas nebūtu vajadzīgi. Es uzstājos tieši pret krievu valodas atdarinājumiem, sakot, ka nevajag rīkoties tā, kā šajā vārdnīcā rakstīts. Visi šie teikumi tika izsvītroti.

DDD: Kas to darīja?

J.K.: Nezinu. Tas bija pirms desmit gadiem, no

“Ja pat tā saucamie krievvalodīgie visi iemācītos runāt latviski, no tā arī liela labuma nebūtu, jo viņi runā kļūdaini, un latvieši diemžēl atdarina šos krieviskos izteikumus nepareizā latviešu valodā.”

tā laika tur vairs neesmu. Satversmes 100. pantā rakstīts, ka pie mums cenzūras neesot. Tas gan nav tiesa, redzu, ka tā eksistē. Un jūs arī to jūtat.

DDD: Jūtam gan – par visu var runāt, izņemot par patiesību. Starp citu, visvairāk tieši tā saucamie sabiedriskie mediji, tas ir, Latvijas Radio un Latvijas Televīzija šādi rīkojas.

J.K.: Radio pats uz savas ādas esmu to piedzīvojis. Man liekas, ka maz cerības ir tos vecos pāraudzināt – vajadzētu darīt visu iespējamo, lai jaunā paaudze

izaugtu par normāliem cilvēkiem, par kārtīgiem latviešiem.

Bet redziet, jaunie, piemēram, “Visu Latvijai!” ietiek Saeimā un kļūst tādi paši remdeni – nekādi. Viņi pilnīgi nekādā veidā neattaisno sevi. Viņi jau nav pirmie, kas tā pārvērtušies – cits vairāk, cits mazāk – bet viņi ir pēdējie. Kas būs pēc gada, pēc nākošām vēlēšanām – dzīvošim, redzēsim.

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

PAR KO VIENOTIES AR SC?

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja Aivara Gardas komentārs

DDD: 23.janvārī pēc tikšanās ar prezidentu Raivis Dzintars – viens no Nacionālās apvienības (Visu Latvijai!-TB/LNNK) līderiem – paziņoja, ka viņi ir gatavi runāt ar Saskaņas centru un vienoties par sadarbības minimumu, proti, ka abi politiskie spēki vēlas dzīvot drošā, prognozējamā un demokrātiskā sabiedrībā. Kā jūs vērtējat šādu paziņojumu un NP vēlmi runāt ar Saskaņas centru?

Aivars Gardas: Nezinu, kādu vienošanos “Visu Latvijai!” vēlas panākt, taču neizslēdzu sarunas ar Saskaņas centru, lai pārliecinātu viņus, ka nepieciešama okupantu repatriācija jeb dekolonizācija. Pamatošu savu uzskatu. Saskaņas centra politiķi vēlas nokļūt valdībā, taču, kamēr šeit ir okupanti, viņiem neredzēt valdību kā savas ausis! Neviena partija viņus pie varas nelaidīs. Mēs, Latvijas Nacionālā fronte, uzmanīgi sekojam līdz šiem procesiem un pilnīgi pieļaujam: ja Saskaņas centrs panāktu, ka lielākā daļa okupantu aizbrauc, tā kļūtu nevis par okupantu partiju, bet par, piemēram, sociāldemokrātisku partiju, par kuru balsotu visi – arī latvieši.

Ja Latvijā tiktu veikta dekolonizācija, un šeit paliktu tikai likumīgie pilsoņi, ja tādi kā Ušakovs, lai arī paveicis daudz ko nelietīgu, realizētu dekolonizāciju, virtuāli pasperot savējiem tautiešiem ar celi

pa mīkstu vietu, mainītos uz labu un vēlētos iet politikā, varētu viņam to atļaut. Lai pārliecinā, ka ir mainījies, tad varēs par viņu balsot. Pēc dekolonizācijas veikšanas saskaņieši neapdraudēs latviešus, kā tas notiek tagad. Ja ne, tad latvieši veiks dekolonizāciju bez viņu palīdzības, taču šādā gadījumā gan viņus gaida vismaz “restotie logi”.

“Vienīgais, par ko var ar SC runāt un vienoties ir grafika saskaņošana: kad, kur, cik un uz kuriem repatriēsies krievvalodīgie okupanti. Viss pārējais ir piekāpšanās Saskaņas centram.”

Nezinu, vai VL! domāja šādu vienošanos ar SC. Vienīgais, par ko var ar SC runāt un vienoties ir grafika saskaņošana: kad, kur, cik un uz kuriem repatriēsies krievvalodīgie okupanti. Viss pārējais ir piekāpšanās Saskaņas centram.

Sagatavoja Liene Apine

GAIDIS BĒRZIŅŠ: “TĀPĒC JAU MĒS ESAM NATO BIEDRI”

Saruna ar Latvijas Republikas tieslietu ministru **Gaidi Bērziņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAI ROKAS PAR ĪSU?

DDD: Jūs sakāt, ka darāt šo un to, taču netiekat sadzirdēti. Kāds labums latviešiem no tā, ka jūs esat valdībā, Saeimā, ja nekas netiek izdarīts? Dienā dienā laikraksta “DDD” veidotāji raksta par šiem jautājumiem, kas saistīti ar okupācijas sekām, mudinot valsts atbildīgās amatpersonas tos risināt. Esam piedzīvojuši ne tikai psiholoģiskus, bet arī fiziskus, teroristiskus uzbrukumus – un tikai tādēļ, ka sēžat Saeimā, valdībā un nevarat neko izdarīt.

Gaidis Bērziņš: Teikšu jums tā. Droši vien mēs varētu izdarīt daudz vairāk, ja mums Saeimā būtu 51 balss.

DDD: Tā visi saka...

G.B.: Iepriekš pieminēju piemēru par tā saucamo migrācijas koncepciju. Neizslēdzu – ja mēs nebūtu nostājušies pret šo dokumentu, Latvijā, iespējams, vēl pirms ekonomiskās

kas slikts. Arī jums būtu jālepojas, ja jūs sauc par radikāliem – tas ir pamatīgi! Gribētos, lai jūs savos darbos pierādītu šo radikālismu.

G.B.: Kas attiecas uz mūsu frakcijas darbiem, tad es jums ieteiktu ap-runāties ar frakcijas vadītāju. Iesaku pasekot līdzī

lai mums nebūtu 9. maija pazemojums. Jāpieņem Dekolonizācijas likums, kas kompleksi risinātu šos jautājumus. Kļūstiet drosmīgi, izvirziet šādu radikālu priekšlikumu! Latvieši to gaida no jums – mēs jūs atbalstīsim!

Gaidis Bērziņš: Kā es saprotu, tad jūs runājat

“Esiet valsts valodas sargi un ziņojiet Valsts valodas centram par pārkāpumiem, ar kuriem jūs saskaraties!”

sadarbības padomes sēdēs izskatītajiem jautājumiem, kurus piesaka Nacionālā apvienība. Tie ir dažādi jautājumi – sākot jau ar tādu it kā elementāru lietu kā grozījumi Darba likumā, par kuriem jūs droši vien esat dzirdējuši. Runa ir par nepamatotām krievu valodas zināšanu prasībām no darba devēju puses tajos gadījumos, kad tādās prasības nav nepieciešamas. 10. Saeimā ar lielu piepūli mēs aizsākām cīņu par šo jautājumu,

par kādu konstitucionālu likumu...

DDD: Jums labāk zināms, kāds likums vajadzīgs. Man un ikvienam latvietim ir svarīgi, lai tas, kas ierakstīts Deklarācijā par Latvijas okupāciju, tiktu realizēts. Pietiekami ilgs laiks pagājis, bet būtisku pozitīvu izmaiņu nav – gluži pretēji. Latviešu tautas pastāvēšana ir reāli apdraudēta, un bez dekolonizācijas mūsu tauta un valsts aizies bojā.

G.B.: Domāju, ka šis jautājums nedaudz jāpavērtē no vēsturiska aspekta. Mans personīgais viedoklis, ka politiski, kas 1991., 1992. un varbūt 1993./94. gadā bija pie varas, varēja šos jautājumus risināt nedaudz citādāk...

DDD: Ari TB/LNNK!

G.B.: Arī tajā skaitā – neizslēdzu, lai gan TB/LNNK izveidojās vēlāk. Šobrīd ir tā, ka dažkārt mēs cīnāmies ar neizdarības sekām, un situācija šodien ir atšķirīga, jo esam Eiropas Savienībā un arī NATO.

DDD: Bijušajam NATO Ģenerālsēkretāram Jāpam de Hofam Šēferam personīgi jautāju – ja Latvija veiks deokupāciju un dekolonizāciju, bet Krievija tādēļ mums uzbruktu, vai NATO statūtu piektais pants¹ būs spēkā? Atbilde bija nepārprotama – protams! Tātad tieši NATO mums ir tā aizmugure, kas ļauj bez bailēm veikt dekolonizāciju.

G.B.: Tāpēc jau mēs esam NATO biedri.

DDD: Tāpēc jau vajag izmantot šo situāciju savās interesēs, nevis skriet karot uz Irāku vai Afganistānu!

LATVIEŠIEM JĀKĻŪST PAR VALODAS SARGIEM

DDD: Jūsu pakļautībā ir Valsts valodas centrs.

Tieslietu ministrs **Gaidis Bērziņš**

Foto: Boriss Koļesņikovs

Jūs droši vien teiksit, ka nevar paplašināt statusu, jo nav naudas. Vai esat iedomājies par brīvprātīgo iesaisti? Daudzi latvieši būtu gatavi veikt valodas uzraudzības inspektora darbu sabiedriskā kārtā, bez atalgojuma.

Gaidis Bērziņš: Saprotu jūsu jautājumu. Es domāju, ka mums jau daļēji tas brīvprātīgais princips darbojas, jo tie cilvēki, kas ziņo par valsts valodas lietošanas prasību pārkāpumiem, bieži vien dara tieši to, ko jūs sakāt. Protams, es neizslēdzu iespēju izveidot brīvprātīgo institūciju un domāju, ka pie tā noteikti var piestrādāt.

Man savā laikā bija cita doma, pie kuras tagad varētu atgriezties, proti – Valsts valodas centram varētu mainīt statusu, piešķirot neatkarīgas iestādes statusu. Tas nepieciešams, jo mani kā pilsoni un kā Nacionālās apvienības politiķi uztrauc, ka, mainoties ministriem, mainoties valdībām, mainās arī politiskā pieeja Valsts valodas centram. Valsts valodas centrs kā institūcija, kas kontrolē valsts valodas prasību ievērošanu, tiek raustīta, kas savukārt nav labi valsts valodas stiprināšanai.

Lai izvairītos no dažādu politisko interešu ietekmes uz Valsts valodas centru, jau 2008. gadā ierosināju noteikt Valsts valodas centram neatkarīgas iestādes statusu, kāds ir Finanšu un kapitāla tirgus komisijai vai Sabiedrisko pakalpojumu regulatoram, ar skaidru, noteiktu finansējumu un funkcijām. Diemžēl manu priekšlikumu neatbalstīja.

DDD: Kādreiz bija aiz-

sargi, bija Zemessardze. To statuss, nosaukums vien jau radīja kārtību. Varbūt, ka valsts valodas stiprināšanai vajadzīga līdzīga organizācija, lai

nieki ir bijuši iesaistīti šajā karā, tieši kontekstā ar 16. martu. Man ir dziļa pārliecība, ka šajā dienā šie kritušie un dzīvi palikušie jāpiemin.

“Šobrīd ir tā, ka dažkārt mēs cīnāmies ar neizdarības sekām, un situācija šodien ir atšķirīga, jo esam Eiropas Savienībā un arī NATO.”

krievvalodīgie baidītos, izjustu respektu?

G.B.: Izmantojot mūsu sarunu, aicinu ikvienu latvieti – **esiet valsts valodas sargi un ziņojiet Valsts valodas centram par pārkāpumiem, ar kuriem jūs saskaraties!**

PAR 16. MARTU

DDD: Vai 16. martā iesit nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa?

Gaidis Bērziņš: 16. martā vienmēr esmu braucis uz Lesteni. Mana pārliecība, ka 16. marts ir piemiņas diena, kurā mēs pieminam savus kritušos karavīrus. Arī mani tuvi-

DDD: Valstiski domājot, jūs neredzat, ka šis ir simbolisks datums, kas latviešiem saistās ar leģionāru iesākto cīņu pret okupantiem, kuru mums vajadzētu pabeigt? Latviešu politiķiem vajadzētu saprast, ka aiziešana pie Brīvības pieminekļa šajā datumā šobrīd stiprinātu latviešu tautas pašapziņu un drosmi.

G.B.: Domāju, ka vajadzētu šo datumu izmantot kā iespēju informēt sabiedrību par patiesajiem vēsturiskajiem notikumiem. Tas ir ļoti svarīgi, un tas mums jā dara visiem kopā.

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja
Liene Apine

“Lai izvairītos no dažādu politisko interešu ietekmes uz Valsts valodas centru, jau 2008. gadā ierosināju noteikt Valsts valodas centram neatkarīgas iestādes statusu, kāds ir Finanšu un kapitāla tirgus komisijai vai Sabiedrisko pakalpojumu regulatoram.”

krīzes lielā skaitā ievestu nekvalificētu darbaspēku.

DDD: Bet pamatproblēma – nelikvidētās okupācijas sekas – tik un tā paliek. Pat šoreiz jūs man nevarat skaidri un stingri pateikt: jā, mēs iestājamies par deokupāciju un dekolonizāciju, tas ir, par okupācijas seku likvidēšanu!

G.B.: Mēs iestājamies par okupācijas seku likvidēšanu – noteikti mēs iestājamies par to!

DDD: Tomēr daudzi mūsu lasītāji atzīst, ka nekas reāli nav darīts. Jā, VL-TB/LNNK ierosināja parakstu vākšanu par latviešu valodu skolās, bet ar to ir par maz. Jums ir tribīne, jums ir iespējas runāt ar sabiedrību. Cilvēki jums uzticas, no jums gaida vairāk nekā no jebkura cita latvieša, kurš sēž Saeimā. Nevienš nelolo ilūzijas par “Vienotības” vai ZZS deputātiem Saeimā. Jūs izmantojāt iespēju iekļūt Saeimā kā radikālākais spēks. Es lepojos ar vārdu “radikāls” – tas nav ne-

taču diemžēl 11. Saeimā ir jāsāk viss no sākuma. Domāju, ka mērķi sasniegšim. Šķiet, ka tas tāds sīks jautājums, bet pretestība šī jautājuma virzībai ir visai liela. Būtiski no Nacionālās apvienības puses, ka, neraugoties uz pretestību, iesim līdz galam. Manuprāt, darba kopums un sabiedrības uzticība veidojas arī no maziem darbiem...

NATO STATŪTI GARANTĒ DROŠU DEKOLONI- ZĀCIJU

DDD: Varbūt jāmaina taktika – nevis savus spēkus sadalīt sīkumos, tēlaini izsakoties, blusu ķeršanā, bet izstrādāt pilnīgi jaunu Deokupācijas vai Repatriācijas likumprojektu, kas risina šo jautājumu pēc būtības, lai mums nav jātērē laiks cīņai ar visādiem lindermaniem, lai mums nebūtu “Jaunais gads” pulksten desmitos,

MOSTIES, LATVIETI! OKUPANTI JAU KAUKAS GATAVĪBĀ

Vilnis Eisters

“DZIESMOTĀ REVOLŪCIJA” PALIKUSI PUSRATĀ

Pagājušos 20 gadus nevar nosaukt nekā citādi, kā vien par 4.maija “surogātneatkarīgās” Latvijas valsts kārtējiem “juku laikiem”. Okupanti nekad nav sasnieguši tādu kaujas gatavību kā šodien. Kārtējā latviešu vēsturiskā kļūda, nespēja no tām mācīties, un esam nonākuši pie

prātam. Karā kā jau karā – cīņa notiek ierakumos, un šo vēl okupēto surogātveidojumu mūsu varas vīreļi, kas apzaguši un nospieduši pamattautu, cenšas saukt par Latvijas valsti. Pārāk maigi būtu lielkrievu šovinstu grupējumu dēvēt par parastiem okupantiem un *čakarēt* pa labi un kreisi diplomātiskajā vārdnīcā definēto apzīmējumu “okupācija” – tie, salīdzinot ar realitāti, ir bērna šļupsti. Nav cilvēku valodā vēl noformulēts un diplomātiskajās vārdnīcās definēts, kā vispatiesāk nosaukt neradījumus, kas mūsu tautu un zemi gadiem ilgi turējuši un vēl joprojām tur sadistiska ārprāta diktētā iznīcināšanas režīmā!

Šis vēsturiskais supernoziedzums iesākās ar krievu liekulīgi cēlajiem solījumiem, miera līgumiem un draudzības paktiem. Soli pa solim, tēlojot civilizētu valsti, tā nāk un nāk mūs iznīcināt. 1939. gada 5.oktobri uzspiestā pakta rezultātā Latvijā iesoļoja “draudzīgā armija”, lai “aizsargātu” no

valstī. Ar meliem šī “draudzīgā armija” kļuva par Latvijas un latviešu tautas iznīcināšanas bandu, aiz viņiem nāca civilie, rusifikācijas instrumenti – viņi kopīgi un līdzvērtīgi kļuva par supernozieguma, kas vērsti pret latviešu tautu, līdzdalībniekiem. Meli un riebīgs viltus bija “draudzības” apliecinājums pret mūsu tautu.

AR BARBARIEM JĀRUNĀ TIEŠI!

Nepiedzīvots cinisks melu zaņķis turpinās vēl šodien un turpināsies līdz DDD realizēšanai. Toreiz Latvijas elite lētticīgi cerēja, ka, piekāpjoties un izdabājot krieviem, viss notiks civilizētāk... Cerēja, ka krievi rēķināsies ar Latvijas nacionālajām interesēm. Taču slepus tika kalts Baltijas iekarošanas, baltiešu tautu iznīcināšanas un pārkrievošanas plāns – tos, kurus atzīs par “nederīgiem”, aizsūtīs valsts bada maizē jeb “valsts nāvē”. Tāds bija šo briesmīgo barbaru nodoms jau sen, kurš vēl līdz šai dienai nav atmests vēstures padibenēs, kā tas pienāktos civilizētai nācijai. Lielkrievu šovinistiskajiem okupantiem šajā ziņā ir netradicionāla orientācija, un šovinistisks pedofilisms pret mazākām tautām turpinās. Arī viņu kārtējais “dieviņš” Putins savu naidu pret latviešu tautu atējā vēl nav “nozmiedzis”...

Mūsu pašu latviskās izcelsmes politiskās prostitūcijas elite atkal cenšas manevrēt, iztapt latviešu tautas iznīcinātājiem. “ELITE” lētticīgi bāž latviešu tautas iznīcinātājiem

kabatā ieroci – Latvijas pilsoņa pasi, ar kuru ir iespējams iznīcināt mūsu valsti un tautu, neatkarību, kas kā kauls iesprūdis viņu rīklēs. Vēsture pierādīja, ka iztapība lielkrievu iebrucējam, maigi izsakties, ne vienmēr ir efektīva... Lielkrievu okupanti vienmēr aizstāvēs tikai savas, nevis pielīdēju intereses. Sens krievu sakām-vārds vēsta: “Bezkaunība ir veiksmes otrais vārds!”, un viņi to itin naski pielieto Latvijā, turklāt veiksmīgi.

Ārkārtīgi grūti un dažkārt pat neiespējami “juku laikos” atrast mazāko ļaunumu. Civilizētajam K.Ulmanim bija grūta izvēle: viņš pazina vāciešus pēc 700 apspiestības gadiem, bet uzticējās krievu “lakstīgalas dziesmiņai”, kuru dziedāja maitas putni. Viņš palika savā vietā un mēs, tauta, savā vietā...

Latvijas iedzīvotājam A.Bērziņam, kurš arī dziedājis maitas putnu korī, gan šobrīd ir lieliska iespēja būt kopā ar latviešu tautu, bet – NĒ!... Jāsaglabā šī surogātvalsts sistēma, jāsaglabā “skanošais”, bet tauta lai pati tiek galā šajā kritiskajā laikā. Viņš filozofē, ka gan jau tauta pati kaut kā izkulsies no kārtējā okupantu uzbrukuma.

Latviešu valoda ir pēdējais, kas mums palicis pēc visām okupācijām, un to mums grib atņemt, bet prezidents un elite paliek savās vietās – pie barotavas. Viņi sevi uzskata par latviešu tautas – kulturālās tautas! – garīgo centru un laipojot meklē civilizētu risinājumu uz barbaru “dvēselītēm”. Stulbi murgii!! Ar šovinistiski noskaņotiem okupantiem tā nevar. Viņi gluži vienkārši to

nesaprot un mūsu piekāpību, pieklājību uzskata par vājumu. Ar valsts pamatu grāvējiem nepieciešams ri-

vairāki dibeni, bet pēdējais ir viņu mērķtiecīgi izkonstruētais bezdibenis, kurā sistematizēti, “demokrāti-

“Nav cilvēku valodā vēl noformulēts un diplomātiskajās vārdnīcās definēts, kā vispatiesāk nosaukt neradījumus, kas mūsu tautu un zemi gadiem ilgi turējuši un vēl joprojām tur sadistiska ārprāta diktētā iznīcināšanas režīmā!”

koties kā ar valsts un tautas ienaidniekiem – tā, kā viņi to saprot!

VAI DIEVS ATGRIEZĪS SAPRĀTU LATVIEŠU VALSTS VĪRIEM?

Latviešu tauta atkal vienā pati atsitīs kārtējo okupantu uzbrukumu. Tad sekos nākamais – “demokratizācijas” vārdā – referendumus par to, lai visiem okupantiem piešķirtu pilsonību. Un tad jau, tiekot pie varas, sekos atkal jauns referendums par Latgales autonomiju, tālāk par Latgales atdalīšanu no Latvijas, pievienošanu Abrenei, visbeidzot atsaukšanās uz “neaižskaramajām interesēm” uz ietekmes zonu, kurā “naciķu” varā smok viņu “tautieši” – latviešu tautas iznīcināšanas instruments. Panākumu iedvesmots, cionisma-šovinisma haosa veidotājs Lindermans televīzijas pārraidē jau draudēja, ka mērķis vēl nav sasniegts un darba ir daudz! ...jo latviešu Latvijā vēl par daudz.

Patiesībā okupantu “sabiedrība” ir kā lāde, kurai

jas attīstības” vārdā, tiek grūsta latviešu tauta. Varbūt vienreiz mūsu latviešu izcelsmes “komandieriem” Dievs atgriezīs saprātu, un viņi nostāsies ierindā kopā ar latviešu tautu un pielietos galveno ieroci – DDD?!

Latviešu tauta nesāka šo karu, bet mūsu pienākums ir to pabeigt. Mums demokrātiskā ceļā jāsaka pretinieks, ja ne, tad viņš ne tikai demokrātiskā, bet arī sev pazīstamā veidā mūs garīgi un fiziski iznīcinās. Tādu iespēju nu jau publiski garantē Lindermans – krievi, lūk, iziešot ielās, kas nozīmē “krievu buntu” (krievu ģenjijs Puškins to veiksmīgi raksturoja kā daudzgalvainu nezvēru). Latvija bija, ir un būs latviešiem Dieva atvēlētā zeme! Citur tikai mūsu kapi. Taču, okupantprāt, latviešu tautas iznīcināšana nav noziegums, galvenais divdomīgi, ar cēliem vārdiem noformulēt šo darbību, nodrošinot nesodāmību par saviem noziegumiem. Okupanti sauc: **“Mēs neiznīcinām latviešu valodu, mēs jūs neiznīdēsim, bet tikai ierobežosim jūsu vēlmi dzīvot kā latviešiem!”**

Turpinājums sekos

VĒSTURE ATKĀRTOJAS

Jūlijs Trops

“Dziesmotāsrevolūcijas” garīgos un saimnieciskos (tautsaimniecības) augļus Latvijā bauda un izmanto, ļoti maigi izsakties, nelieši. Un vieni no galvenajiem palīgiem viņiem ir masu mediji – ne visi, protams, jo vislielākajā netīrībā var atrast kaut ko gaišu, kā jau to apstiprina izņēmuma likums. Bet, ja tas notiek valsts sabiedriskajos masu informēšanas līdzekļos, tad nūdien, trakam jāpaliek, secinot, ka latviešu tauta no nācijas kvalitātes jo naski tiek turpināta gremdēt puļa apziņas purvā. Lai arī citās formās, var teikt, modernā tehnoloģijā, bet vēsture atkārtojas. Latvieši no savas pagātnes nav neko iemācījušies, jo valsts limenī nekas netiek darīts, bet turpināts list uz vēdera Krievijas priekšā.

Paldies Dievam, ir vismaz arī tādi vēsturnieki, kas pateikuši patiesību par latviešu karavīru būtību un sūtību pēdējā pasaules karā. Arī leišu komunisti

krievu laikā prata lietot politiku, kura saglabāja tautas genofondu nacionālās Lietuvas valsts atjaunošanai mūsdienās. Tikai *pelšisti, vosisti, novikisti* un citi viņu kolēģi ar saviem rokaspuišiem Latvijā varas zemākajos līmeņos strādāja pret latviešu nāciju, piekopjot pārkrievošanas politiku – domāju, visiem zināmos veidos. Un tās sekas netiek novērstas joprojām.

Saka, šodien latvieši *lien vienā* vietā Eiropai. Taču, pirms apturēt šo postu, latviešu nācijai (starp citu, nācija nav tas pats, kas tauta) nāktos nokārtot rēķinus ar viena čekista vadīt Krieviju, jo par pagātni Krievija ir nesamaksājami parādā Latvijai. Taču laikam, kamēr tur pie varas būs pasaulē šausmīgākā represīvā aparāta čekas pēcteči, uz Nirnbergu 2 nav cerību. Tā tiek bremzēta arī ar “demokrātisko” Rietumu pasivitāti, jo bez Rietumu līdzdalības krie-

vu politikā mazo Eiropas tautu likteņi pēdējā gadsimtā būtu krietni gaišāki. Tā – kā gribi, kā negribi – kādreiz sarkano fašistu pagātnes darbu tiesāšanā nāksies būt klāt arī vecajai Eiropai. Taču tas, kā saka, vēl nezināmā nākotnē. Bet ko darīt šodien – jau tagad?

Bēdīgi, bet šķiet, ka mūsu tauta, kurai trūkst inteliģences, neko neizdarīs, jo latvietis nu reiz ir tāds vergs, kuram ir gandrīz neizmērojama pacietība ciest. Protams, kad tā beidzas, tad nav pasaulē labāka cīnītāja par latviešu karavīru. Legionāri tādi bija. Iebildei, ka nav pareizi sacīts par inteliģences prombūtni mūsu zemītē, pretī lieku faktu, ka mēs it kā brīves 20 gados nebūtu krituši tik zemu, ja varu kontrolētu inteliģence. Bet tā padomju inteliģence – no šī savas galvenā uzdevuma – gādāt par latviešu nācijas saglabāšanas un uzplaukumu

– atteicās jau pēc Tautas frontes uzvaras. Un vēsture atkārtojas – augļus plūca un plūc nelieši. Latviešu nācijas apziņa pēc Ulmaļlaika spara 50 gadu okupācijā tika noslāpēta.

Lai nu kā, bet šodien esam tur, kur esam – dažus soļus no tautas masu kapa. Tā nebūtu, ja jaunās Latvijas spēkus savas tautas labā koordinētu inteliģence. Atcerēsimies, ka reizē ar brīvību no Rietumiem mūsu valstiņā sagāzās daudz samazgu. Taču netrūka arī daudz kā laba – literatūra, māksla un citas gara vērtības. Taču vai tās, pārnestā nozīmē sakot, strādā? To var sacīt vēl joprojām tikai par *humpalu* lupatām. Nenoliedzami, tas arī der, bet bez pārspīlējumiem. Vai tiek lasītas latviešu trimdas rakstnieku, politiķu un vēsturnieku grāmatas ar nesagroztas vēstures faktiem, kur ir simts un viena atbilde arī par legionāriem, proti, viņi nebija nacisti, bet ar svešu

“Lai nu kā, bet šodien esam tur, kur esam – dažus soļus no tautas masu kapa. Tā nebūtu, ja jaunās Latvijas spēkus savas tautas labā koordinētu inteliģence.”

formu cīnījās par Latvijas brīvību. Vai par to neliecināja kaut vai tas, ka krievi Kurzemes cietoksni tā arī neieņēma, jo latvietis tur ar pirmās brīvvalsts inteliģences ieaudzinātu patriotismu sita *vaņķas*, lai Latvijā neatkārtotos Baigais gads, lai Latvija atkal būtu brīva! Bet krievu sabiedroto mikstēaulīgās politikas dēļ tas atkārtojās...

Ja latviešos vēl būtu spraigs nācijas apziņas gara spēks, ģimenēs, sabiedriskajās un citās organizācijās notiktu valsts aizliegta savas vēstures mācīšana, jo tas taču demokrātijas iekārtā NAV AIZLIEGTS. Un tas sakāms par visu pārējo – valodas tīrību, patriotismu, etniskās piederības izkopšanu, visu to, ar ko Dievs pasaulē laidis LATVIETI. Taču latviešu karavīrs (arī legionāri) plinti nemeta krūmos tik lēti. Un neti-

cu, ka latvietis pat šodien vairs nevar sev palīdzēt.

Būtu jāsāk ar garaspēka atjaunošanu, negaidot, kamēr to varas nesēji atļaus. Ir lieliskas (un ne pārāk dārgas) **Alfrēda Abeles grāmatas “Par tautu. Latviešiem – būt vai nebūt?”** un **“Par valsti”**. Tās varētu kļūt par pirmo vadoni ceļā un latvisko atdzimšanu, uzzinot, kas mēs bijām, kas esam, kāpēc ir tā, kā ir, un kas jādara. Abeles kungs, starp citu, zīmīgi raksta: “Kamēr katram latvietim nav savas izpratnes par latviskumu un savu valsti, nekas cits kā kalpa loma savā zemītē tos nākotnē negaida.”

Vai tiešām mēs neesam pelnījuši neko vairāk, vai tiešām mūsu legionāri par velti izlēja asinis, par velti atdeva savas nedzīvotās dzīves, par velti noturēja neieņemtu Kurzemes cietoksni?!

LASĪTĀJA VIEDOKLIS

“MANA POZĪCIJA NACBOLU REFERENDUMA SAKARĀ”

Aivars Gedroics

Daugavpili

CVK ir pasludinājusi 18.februāri par dienu, kad jānotiek *nacbolu* ierosinātajam referendumam, kuru ar saviem parakstiem atbalstījuši Latvijai un Latviešiem naidīgie 4.maija Latvijas pilsoņi, par to, vai krievu valodai Latvijā jāpiešķir valsts valodas statuss. Par to, kādā veidā mēs nonācām līdz šādi nožēlojamai situācijai savā valstī, esmu jau rakstījis, tāpēc neatkārtos. Šis raksts top, lai atbildētu uz jautājumu – **kā rīkoties referendumā dienā?**

[..] Šoreiz, 2012.gada 18.februārī, būs otrais gadījums, kad es izvēlēšos ignorēt referendumu un aicināšu to darīt arī citus Latvju Patriotus. Tūlīt arī paskaidrošu savas rīcības motīvus. Kā zināms, LR Satversmes 79.pants nosaka – lai grozījumi Satversmē stātos spēkā, “**PAR**” tiem jānobalso (un nevis vienkārši jāpiedalās balšanā) **vismaz pusei Latvijas balsstiesīgo vēlētāju**; pēc varturu aplēsēm, tie ir nepilni 780 000 cilvēku. Vai tik daudz Latviešu tautas ienaidnieku ir Latvijas pilsoņu vidū? Es tomēr uzdrošināšos uzskatīt un apgalvot, ka nav! Iedzīvotāju vidū to varbūt ir pat vēl vairāk, bet ne pilsoņu.

Paldies Dievam, ne visi okupanti bijuši pietiekami naidīgi, lai aizietu uz Naturalizācijas pārvaldi paņemt pilsonību; citiem atkal tā ir, bet viņi ir par slinku, lai piedalītos balsošanās un referendumos. Tātad, par 99,9% droši var apgalvot, ka referendumus izgāzīsies. Līdz ar to, lai panāktu šīs Latviešiem izteikti naidīgās idejas ne-realizēšanu dzīvē, pilnīgi pietiek ar nebalsošanu “PAR”, nav obligāti jāiet balsot “PRET”, lai gan pēdējā darbība kaitējumu, protams, nenodarīs (ja tiks ievērots nosacījums, ka balsis tiek godīgi un pareizi saskaitītas).

Kāpēc es iesaku labāk neiet uz referendumu nekā balsot “PRET”?

Pirmkārt, tāpēc, lai bezjēdzīgi netērētu laiku, – īpaši tas attiecas uz lauku rajonos dzīvojošajiem. Ir taču daudz svarīgākas un interesantākas lietas, ar

ko nodarboties brīvdienā, nekā braukt uz, iespējams, vairāku kilometru attālumā esošu vēlēšanu iecirkni un tur tad varbūt vēl rindā stāvēt. Pat, ja kāds cilvēks kā alternatīvu izvēlēties pasnaust uz dīvāna, tas, pēc manām domām, būs lietderīgāk nekā bez vajadzības *klumpačot* uz balsošanu, kuras rezultātus jau iepriekš diezgan droši varam prognozēt – turklāt neatkarīgi no tajā piedalījušos pilsoņu izrādītās aktivitātes.

Otrkārt, neizrādīsim nepelnītu cieņu un uzmanību diviem sevišķi naidīgiem okupantiem – **Osipovam** un **Lindermanam**, kuriem nemaz nav juridisku tiesību atrasties mūsu valstī, ne tikai šeit vēl kaut kādus referendumus organizēt! Lai arī mēs nebalsošim tā, kā šie *cilvēkveidīgie* grib, tomēr ar savu piedalīšanos referendumā **netiešā veidā** būsīm atzinuši viņu atrašanos un politisko darbību Latvijā par leģitīmu. Protams, ja piedalīšanās balsošanā būtu vienīgais līdzeklis, kā viņu naidīgo darbību apturēt, tad tas obligāti būtu jādara! Taču šoreiz to pašu, pēc manām domām, vēl labāk var panākt tieši ar nepiedalīšanos.

Treškārt, neizrādīsim nepelnītu cieņu arī pie varas esošajiem mūsu tautas slepkavām, proti, *P..dombrovska kliķei*, kuri sekmīgi turpina savu

tu vākšanu par otru valsts valodu un automātisku pilsonības piešķiršanu okupantiem vispār nebūtu. Atcerēsimies, ka Lindermanu, kurš godprātīgi bija jau pats sevi *dekolonizējis* (aizvācies no Latvijas uz Maskavu), vārda tiešā nozīmē zem Latvijas drošības iestāžu automātu stobriem piespiedu kārtā atveda atpakaļ! Un tagad liekulīgi sūkstās par draudiem, ko mums rada viņa personība! Nu kā te lai kārtējo reizi nemin līdzību par trako, kurš atrod adatu, dur sevi un kliež: “Palīdziet dakter, man ļoti sāp!” Turklāt **pat šis priekšā stāvošais referendums neliek viņiem pārvērtēt savu rīcību, atzīt pielautās kļūdas un vismaz vārdos solīt turpmāk darīt citādi.**

Nē, neviena Saeimas frakcija (ieskaitot, manuprāt, viltusnacionālo – “VL-TB/LNNK”) pat neieminas, ka varbūt tomēr vajadzētu mest pie malas “integrāciju” un sākt **dekolonizāciju!** Toties tas gan neliedz viņiem liekulīgi blaut: “Palīgā, tautieši, mūsu valsts un valoda ir apdraudēta!” Tikai vienlaicīgi viņi “aizmirst” pateikt, ka tieši viņiem pašiem arī ir “jāpateicas” par šo faktu. Un tad rodas jautājums – vai mums tiešām tagad būtu jāiet viņiem palīgā! Manuprāt, nē – lai paši *strebj to putru, ko ir savārijuši!*

“Atcerēsimies, ka Lindermanu, kurš godprātīgi bija jau pats sevi *dekolonizējis* (aizvācies no Latvijas uz Maskavu), vārda tiešā nozīmē zem Latvijas drošības iestāžu automātu stobriem piespiedu kārtā atveda atpakaļ!”

priekšgājēju iesākto genocīdu pret mūsu tautu. Vai jūs domājat, Latvieši, ka viņi tik aktīvi aicina mūs nākt uz referendumu tāpēc, ka tiešām ir nobažījušies par Latviešu valodas likteni Latvijā? Nekā tamlīdzīga! Viņi grib, lai tauta tādā veidā izsaka atbalstu viņiem un viņu vairāk nekā 20 gadu garumā piekoptajai pretlatviskajai politikai. (Līdzīgi, kā tas notika 1991.gada janvārī, kad tauta, dodoties uz barikādēm sargāt Latviju, netiešā veidā izteica atbalstu Go(l)dmani(a)m, kurš vēlāk praktiski pilnībā sagrava Latvijas tautsaimniecību un legalizēja PSRS okupācijas sekas Latvijā.)

Ja jau pēc 1991.gada neizdevušā augusta puča būtu uzsākts kurss uz Latvijas dekolonizāciju, nevis absurdo un jebkurai normālam cilvēkam saprotami bezjēdzīgo “integrāciju” (istajā vārdā – **genocīdu pret Latviešiem**), šobrīd šādu problēmu ar paraks-

ja referendumā rezultāts būs, piemēram, tāds, kādu es iepriekš minēju, tad ļaunie spēki varēs demagoģiski plāties: re, mēs tomēr uzvarējām – “PAR” nobalsoja vairāk nekā “PRET”. Te nu jāsaka, man personīgi ir dziļi un pilnīgi *pie vienas vietas*, ko un kā šie radījumi runās. Ja ir vēlme, jebkuru balsošanas rezultātu var demagoģiski interpretēt sev par labu.

Vidējā un vecākā paaudze vēl atceras, kā interfrontists **Dīman(i)s** 1991.gada 3.marta aptaujas rezultātus arī centās pasniegt sev par labu, jo, sasummējot “PRET” balsojušo un aptaujā nepiedalījušos cilvēku skaitu, viņam iznāca, ka vairums Latvijas iedzīvotāju it kā neatbalstot neatkarības ideju (faktiski toreiz bija pilnīgi pretēja situācija pašreizējai – Patrioti balsoja “PAR”, bet mūsu pretinieki vai nu negāja balsot, vai balsoja “PRET”). Būsim taču nelokāmi un drosmīgi un nelidzināsimies **J.Jurkānam**, kas, šķiet, bija pirmais, kurš izdomāja nožēlojamo saukli **“Eiropa mūs nesapratis!”**, ko vēlāk savā dziesmā sekmīgi parodēja grupa “Labvēlīgais tips”. Lai nesaprot tie, kas negrib saprast vai kuriem tiešām pamaz smadzeņu galvā – kas mums gar viņiem daļas! Atcerēsimies, ka visus gatavi apmierināt tikai žigolo un prostitūtas!

Mani gan vairāk uztrauc, kā mūsu varturi interpretēs referendumā rezultātus, ja tas noslēgsies tā, kā viņiem to gribētos, proti, referendumus būs noticis un vairums nobalsojuši “PRET”. Tādā gadījumā viņi varēs demagoģiski teikt: re, viss ir kārtībā, mēs, latvieši, tak’ varam neitralizēt tos naidīgos pilsoņus, nelatviešus, ja gribam. Un tas nozīmē, ka, viņuprāt, pilsonības piešķiršanas politika nav jāpārskata, absurdā “integrācija” nav jāizbeidz un dekolonizācija nav jāuzsāk! Visa tā rezultātā augstāk minētās noziedzīgi nelietīgās darbības turpināsies, līdz vēl pēc 5–10 gadiem jau vairs nebūs problēmu atrast 50 procentus + 1 balsi Latvijai naidīgu pilsoņu (kuru skaits turpinās pieaugt) vidū, lai pieņemtu tādus likumus, kādus vajag šiem *lindermaniem, osipoviem* un pārējiem okupantu varzai! Par to padomāsim, dārgie tautieši!

Lai panāktu radikālu pašreizējās varturu politikas maiņu, manuprāt, ir tikai viens ceļš – referenduma ignorance! Uz to es aicinu visus, kam dārga Latvija un Latviešu tauta!

PAR LATVIEŠU
LATVIJAS VALSTI
CĪŅAI UN UZVARAI
SVEIKS !!!

Publicēts saīsināti

LASĪTĀJA VIEDOKLIS

BALSOSIM PRET KRIEVU VALODU LATVIJĀ!

Vinceslavs Smoljaks

Latgales zemnieks

Ludzas novadā

Lielkrievu imperiālistiskie šovīnisti kā vampīri grib izsūkt latviešu tautai asinis. Valoda ir tautas asinis – ar tās palīdzību tauta dzīvo un attīstās. Kad tautai tiek liegta tās valoda, tad tauta mirst. Šādi lielkrievu šovīnisma impērijā tika iznīcināts aptuveni 100 tautu. Daudzās vietās iesūtīja kolonistu masu vietējās tautas iznīcināšanai. Liedza valodu... un tauta mira. Tādā pašā veidā gribēja iznīcināt arī latviešu tautu, Latvijā

“Katram latvietim ir jāatceras, ka padomju kolonisti mūsu zemē ieradās, lai uz latviešu nelaimi celtu sev laimi.”

bija paredzēts iesūtīt pat 3 miljonus kolonistu, un līdz ar viņiem 200 000 ļābi apmācītu slepkavu. Šīs ziņas man sniedza VDK priekšsēdētāja vietas izpildītājs Točelovskis. 1969. gada februārī viņš mani iesaucā savā dzīvoklī sakarā ar manu vēstuli, kuru biju uzrakstījis laikrakstam “Cīņa”. Vēstulē rakstīju, lai tos, kuri ienīst latviešus, izsūta un turpmāk vairs Latvijā neielaiž, ja reiz neieredz latviešu valodu, jo tas kaitē tautu draudzībai.

1950. gadā kāds okupants man sacīja: “Mēs uz Latviju neatbraucām mācīties latviešu valodu, bet gan iznīcināt latviešus!”

1954. gadā rotas politiskais Petrenko pasauca mani uz aerodromu un paskaidroja, ka Padomju Savienībā tautas esot sadalītas “vērtīgās” un “mazvērtīgās”. “Vērtīgās” esot, protams, “lielais brālis”, uzbeki, armēņi, gruzīni, lietuvieši, kirgīzi; “mazvērtīgās” – ukraiņi (te viņš gandrīz aprakdājās), baltkrievi, latvieši, kazahi, azerbaidžāņi, moldāvi, igauņi. Atcerēsimies, no kurām republikām tika represēti komunisti 1959. gadā – Latvija, Kazahstāna, Azerbaidžāna, un uzreiz kļūst skaidrs... Azerbaidžāna un Kazahstāna tūlīt pēc ļaunuma impērijas sabrukšanas veica deokupāciju un dekolonizāciju. Kazahi ar skandālu, bet azerbaidžāņi ar nerunāšanu krieviski ar padomju kolonistiem, un

krievi žigli vien aizvācās.

Latvijā netika veikta dekolonizācija, pateicoties ļābi saņemtam *čūs-kulēnam*, kurš aicināja: “Latvieši, esiet tolerantī pret cittautiešiem!” Un latvieši toreiz nobalsoja par “Latvijas ceļu”, kura lokomotīve bija Gorbu-novs. Viņš bija kolaborantu ideoloģiskais sekretārs. Bet viņš taču skaisti runā, ļābi gērbjas, sievietes teica, ka esot “seksiģs” – kā lai nebalso par viņu?! Un rezultātā kolonisti palika Latvijā, palika padomju armijas virsnieki ar visām ģimenēm. Sākumā viņi bija apjukuši, bet, saprotot, ka latviešu lielais vairums ir stulbs – svecē pilsonību pa ļābi un pa kreisi, pa šiem 20 gadiem pārgrupējās savās pozīcijās.

Kad 1996. gadā *tēvzemīem* vajadzēja savākt 130 tūkstošus parakstu, lai Saeimā tiktu nodots alternatīvais pilsonības likumprojekts, kas paredzēja nedot pilsonību čekistiem, viņu bērniem un mazbērniem; virsniekiem, viņu bērniem un mazbērniem; kā arī kriminālnoziedzniekiem, tad latviešiem bija

bailes no zīmoga pasē un atlaišanas no darba, tāpēc nekas nesanāca. Otro reizi parakstus savāca par Pilsonības likuma grozījumu atcelšanu, bet 1998.gadā, kad notika referendums, vairums nobalsoja it kā “pret”, un tas atvēra pilsonības vārtus slepkavām, kuri tagad pieprasa krievu valodai valsts valodas statusu. Mūsu, tas ir, latviešu kļūda ir tā, ka mēs nepazīstam savus ienaidniekus – savas tautas slepkavas. Daudzi ir balsojuši par Ušakovu, un tagad nu redz, kurš ir ienaidnieks. Manuprāt, mums ir jāiet uz referendumu un jābalso pret krievu valodu!

Katram latvietim ir jāatceras, ka padomju kolonisti mūsu zemē ieradās, lai uz latviešu nelaimi celtu sev laimi. Padomju kolonistiem (salīdzinot ar latviešiem) bija privilēģijas un vēl joprojām ir – valoda, dzīvokļi, darbavietas utt. Taču tā kā padomju laikā pavēlēt “govoriķe po ruski!” vairs nevar, tāpēc viņi gāja parakstīties par krievu valodu. Stingri teikšu visiem kolonistiem un okupantiem: uz latviešu tautas rēķina jūs sev laimi neuzcelsit un nebusit laimīgi, jo apspiedējs pats ir apspiests!

Latvieši, aizsargāsim savas valsts Latvijas Republikas Satversmi! Neļausim okupantiem to grozīt pēc viņu iegribas!

Lai Dievs mums dod saprātu balstot pret Satversmes grozījumiem!

VALDĪBA, KAS RADA CIEŠANAS SAVAI TAUTAI, IR PRETVALSTISKA!

Inta Groskaufmane

Barikāžu dalībniece

Latvijā jau gandrīz gadu politisko dzīvi nosaka cilvēks, kas te nav ne pilsonis, ne godīga darba darītājs, ne labvēlīgs Latvijai – vienkārši staigātājs, ārzemnieks Linder-mans, kuram Latvijas televīzija atļauj rādīt klipus, kas šausmina latviešus.

Es apbrīnoju mūsu valdības tuvredzību, kas nesaredz, ka otras valodas ienākšanai visa dokumentācija arī uz Briseli tiks sūtīta krievu valodā, ko tur angļiski pārtulkos latviešiem naidīgi parlamentārieši. Vai Briselei būs izdevīgi tērēt papildus līdzekļus tulkošanai. Viņiem tas nav paredzēts. Kā būs ar mūsu palikšanu ES? Vai mūsu valdībai, kas atrodas šobrīd greznu mantu iegādes procesā un radījusi ilgstošu ekonomisko stīvumu, nav saredzams, ka viņiem pašā likumdevēju sirdī izaudzis bistams valdības grožu tīkotājs? Arī bijušie Valsts prezidenti (pensionāri), kas katru gadu tērē gandrīz 2 miljonus savām privātvajadzībām, vairs nevar pielietot pašu izkoptās oratorspējas ar “diženi”, “raženi” saucieniem, lai glābtu latviešu tautas vēsturiskās intereses.

Visus pēdējos 20 gadus mēs dzīvojam pēc norādījumiem, ko snieguši no Rietumiem ienākuši ārzemnieki, kuri mūs – vietējos latviešus – uzskata par zemāku slāni, pūli, baru. Pēc viņu rekomendācijām esam iedzīti demogrāfiskā bedrē. Mūsu fiziski stiprākā paaudze turpina braukt prom. Ar krievu valodu mūsu valdība turpina savu noziedzīgo rīcību pret latviešu tautu – tas sagādā mums ciešanas un neziņu nākotnē. Vai šāda valdība nav prettiesiska?

Mēs, vecākā paaudze, kad sadevāmies rokās uz Baltijas Ceļa un sasaucām uz manifestāciju, lai atjaunotu Latvijas valsti, salām, drebējam un bijām gatavi cīņai uz barikādēm. Vai toreiz domājām, ka mūsu pēcteči ar savu paviršību sagādās sāpes latviešu tautai?

Padomāsim, vai mēs, kas bijām pilni entuziasma, lai paši būtu kungi savā zemītē, neesam pārāk ilgi aizsnau-dušies?

Baltijas ceļš 1989.gada 23.augustā

Veicināt plašāku “DDD”

izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai

iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu

**Latvijas Hipotēku un
zemes bankā**

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHZB1000054029001;

Reģ.Nr.LV40008033014

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālrunis/fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

ZALĀ GRĀMATA

Muammārs Kadāfi

Lībijas prezidents

*Turpinājums no
iepriekšējā numura
(sākums “DDD”
Nr.16(246))*

TREŠĀ DAĻA: Sabiedriskais aspekts

Sabiedriskais, t.i., nacionālais faktors ir cilvēces vēstures virzītājspēks. Vēsturiskās attīstības pamatā ir sabiedriskās saites, kas apvieno cilvēkus kopībās, sākot ar ģimeni un beidzot ar cilti un nāciju.

VĒSTURES VARONI IR PERSONĪBAS, KURAS UPURĒ SEVI KOPIĢAS LIETAS LABĀ. Cita apzīmējuma nevar būt. Rodas jautājums: kas tā par “kopīgo lietu”? Viņi upurē sevi citu labā. Bet kas ir šie “citi”? Tie ir ar viņiem saistītie cilvēki. Saites starp personību un kolektīvu ir sabiedriskās saites,

mēr ir bijušas neatkarības kustības, kad apspiestā un beztiesīgā kopība tiecas pašapliecināties, atbrīvoties no citas kopības kundzības.

Kas attiecas uz cīņu par varu, tad tā, kā tas ir parādīts Zaļās Grāmatas pirmajā daļā (Trešās Vispasaules Teorijas politiskais aspekts), norit sabiedrības iekšienē tās dažādos līmeņos, dažkārt skarot pat ģimeni. Sabiedriskā kustība ir noteikta cilvēku kopuma kustība savu interešu vārdā, jo cilvēku sabiedrība, pēc dabīgā formēšanās likuma, ir vienota, tai ir vienādas sabiedriskās prasības, kuras var apmierināt tikai kopīgi. Šīm prasībām nav individuāla rakstura, tieši otrādi, cilvēkiem, kurus saista nacionālā piederība, ir vienādi priekšstati par viņu tiesībām un kopīgajiem mērķiem. Tāpēc šīs kustības sauc par nacionālajām. Mūdienu atbrīvošanās kustības ir sabiedriskās kustības. Tās turpināsies līdz tam laikam, iekams katra nacionālā

dzināt nedzīvās dabas un debess ķermeņu gravitācijas likumam. Ja Saule zaudētu gravitācijas spēku, tad gāzes, no kurām tā sastāv, izklīstu Visumā, un Saule pārstātu eksistēt. Saules eksistences pamatā ir tās gāzu monolītums. Tādējādi visa eksistences pamatā ir vienotības princips. Sabiedriskais faktors,

mainīgs dabas likums, un, ignorējot to vai nonākot ar to pretrunā, cilvēks izjauc dzīves gaitu. Cilvēku dzīves gaita tiek izjaukta arī tad, ja nacionālā pašapziņa, kā sabiedriskais faktors, kā savstarpējās pievilkšanās un kopības pastāvēšanas pamata faktors, tiek ignorēta vai arī nonāk ar to pretrunā.

“Nacionālo pašapziņu cilvēku pasaulē var pielīdzināt nedzīvās dabas un debess ķermeņu gravitācijas likumam. Ja Saule zaudētu gravitācijas spēku, tad gāzes, no kurām tā sastāv, izklīstu Visumā, un Saule pārstātu eksistēt.”

citiem vārdiem sakot, cilvēku savstarpējās saites. Pamats, kas veido nacionālo kopību, ir nacionālā pašapziņa, tādējādi šīs kopības problēmas būtībā ir nacionālās problēmas.

Nacionālās saites ir sabiedriskās saites, tas ir, saites starp cilvēku kopībām jeb sabiedrībām. Vārdi “kopība” un “sabiedrība” ir tuvi pēc nozīmes. Vārdam “sabiedriskais” ir kopīga sakne ar vārdu “sabiedrība”, bet vārdam “nacionālais” – ar vārdu “nācija”, līdz ar to nacionālās saites – tās ir cilvēku, kā nācijas daļu, savstarpējās saites. Pamatojoties uz to, sabiedriskās saites ir nacionālās saites, tāpēc ka sabiedrība, neatkarīgi no tās skaitliskā lieluma, paredz noteiktu nacionālu kopumu, bet nācija sevi pauž kā sabiedrību jeb kopību.

Mūsu uzdevums nav izskatīt termina “kopība” detaļas. Mēs neuzskatām to par īslaicīgu parādību, kas nav atkarīga no nacionālajām saitēm starp tās locekļiem. Par kopību mēs uzskatām pastāvīgu parādību, kuru nosaka nacionālās saites.

Visas vēsturē eksistējušās kustības vienmēr ir bijušas masveida, tātad kolektīvas kustības – konkrētas kopības locekļu kustības savu interešu vārdā, piemēram, cīņā par savu neatkarību, lai varētu brīvi izteikt sevi kā sabiedrisku veidojumu. Cilvēku sabiedrības kustības vien-

kopība neatbrīvosies no citas kopības kundzības. Citiem vārdiem sakot, pasaule pašlaik pārdzīvo vienu no vēsturiskā procesa parastajām stadijām – nacionālo cīņu stadiju nacionālās pašapziņas triumfa vārdā.

Tāda ir cilvēku sabiedrības attīstības vēsturiskā patiesība. Tā ir sabiedrības dzīves vispārzināma patiesība. Citiem vārdiem sakot, vēstures attīstības pamatā ir nacionālā cīņa, sabiedriskā cīņa, jo tā ir pašas nacionālās kopības, pašas cilvēku sabiedrības pirmcēlonis, pamats un daba. Vēl jo vairāk – būdama dabīga dzīves izpausme, tā ir visvarenākā no visiem attīstības faktoriem. Tāpat kā cilvēks, visi dzīvnieki radījumi dzīvo kopībās: kopība ir dzīvo radījumu eksistences pamats. Nacionālā pašapziņa ir nācijas saglabāšanās pamats. Nacionālo pašapziņu zaudējušās nācijas ir lemtas bojāejai. Nacionālo minoritāšu problēmai, kā vienai no mūdienu politiskajām problēmām, ir sabiedriskais raksturs, jo nacionālās minoritātes ir tautas, kas zaudējušas savu nacionālo pašapziņu un rezultātā arī savas eksistences pamatus. Sabiedriskais faktors ir dzīves pastāvēšanas faktors. Tāpēc tas ir nacionālās kopības dabīgs un autonoms dzinējs, kas nodrošina tās eksistenci. Nacionālo pašapziņu cilvēku pasaulē var pielī-

t.i., nacionālā pašapziņa ir jebkuras sabiedrības vienotības pamats. Tieši tāpēc savienības cīnās par nacionālo vienotību, saredzot tajā savas eksistences garantu.

Nacionālais faktors ir sabiedriskā saite, kas spontāni mudina nacionālo kopību pašsaglabāties, tāpat kā gravitācijas spēks spontāni saglabā fizisko ķermeni, noturot tā daļas vienotā masā ap kodolu. Daļu atbrīvošanās, kas ir atombumbas radīšanas teorijas pamatā, notiek, šķeloties kodolam, kas ir elektronu pievilkšanās avots. Kad šo daļu vienotība sabrūk, tiek zaudēta gravitācijas spēks, un katrā daļā atbrīvojas, – tas arī ir atombumbas darbības princips. Tāda ir visu parādību daba. Tas ir ne-

Savā ietekmes pakāpē uz attiecīgās kopības vienotību sabiedriskajam faktoram var līdzināties vienīgi reliģiskais. Šis faktors dažkārt šķir nacionālo kopību vai arī otrādi – apvieno dažādu nacionalitāšu kopības. Rezultātā vienmēr uzvar sabiedriskais faktors. Tā tas ir bijis visas vēstures gaitā.

[..]

Laulība ir institūts, kas atstāj uz sabiedrību kā pozitīvu, tā arī negatīvu ietekmi. Neskatoties uz to, ka gan vīrietim, gan sievietei ir brīvas izvēles tiesības, laulība vienas kopības iekšienē neapšaubāmi nostiprina tās vienotību, sekmē tās plānveidīgu pieaugumu un harmonizē sabiedriskos faktorus.

Turpinājums sekos

VĒSTULE

SĀTANS – MELU TĒVS

Ir tāds teiciens, ka sātans slēpjoties detaļās, sīkumos. Tā tas ir arī Latvijas dekolonizācijas sakarā. Visiem taču ir skaidrs, ka Latvijai nepieciešama dekolonizācija, jo šeit ir noticis noziegums pret cilvēci – okupācija, kolonizācija, rusifikācija. Bet Kremļa un Latvijas piektā kolonna slēpjas aiz detaļām... (un mūsu varturi par viņiem nav labāki).

It kā 1949.gada Ženēvas konvencija nederot, jo tā, lūk, runājot tikai par kara laiku – it kā tikai kara laikā nedrīkstot okupētājvalsts pārvietot uz okupēto teritoriju savus kolonistus. Absurds! Sātaniskie demagogi atrod dažādas detaļas, ar kurām sagrozīt patiesību, lai pārliecinātu, ka Latvija un latviešu tauta tiekot iznīcinātas pavisam “likumīgi”.

Manuprāt, tad jau visa civilizētā pasaule cietusi sakāvi – tik elementārā jautājumā tā ir bezspējīga kā bērns, jo nespēj uzvarēt ļaunumu, kas paslēpies banālos sīkumos, birokrātiskās detaļās. Dekolonizācijas jautājums jāpaceļ ANO līmenī, lai cilvēces gaišākie prāti šo problēmu sāks risināt un nesmīdina ar banālām detaļām.

Gunārs Egle, Rīgā